

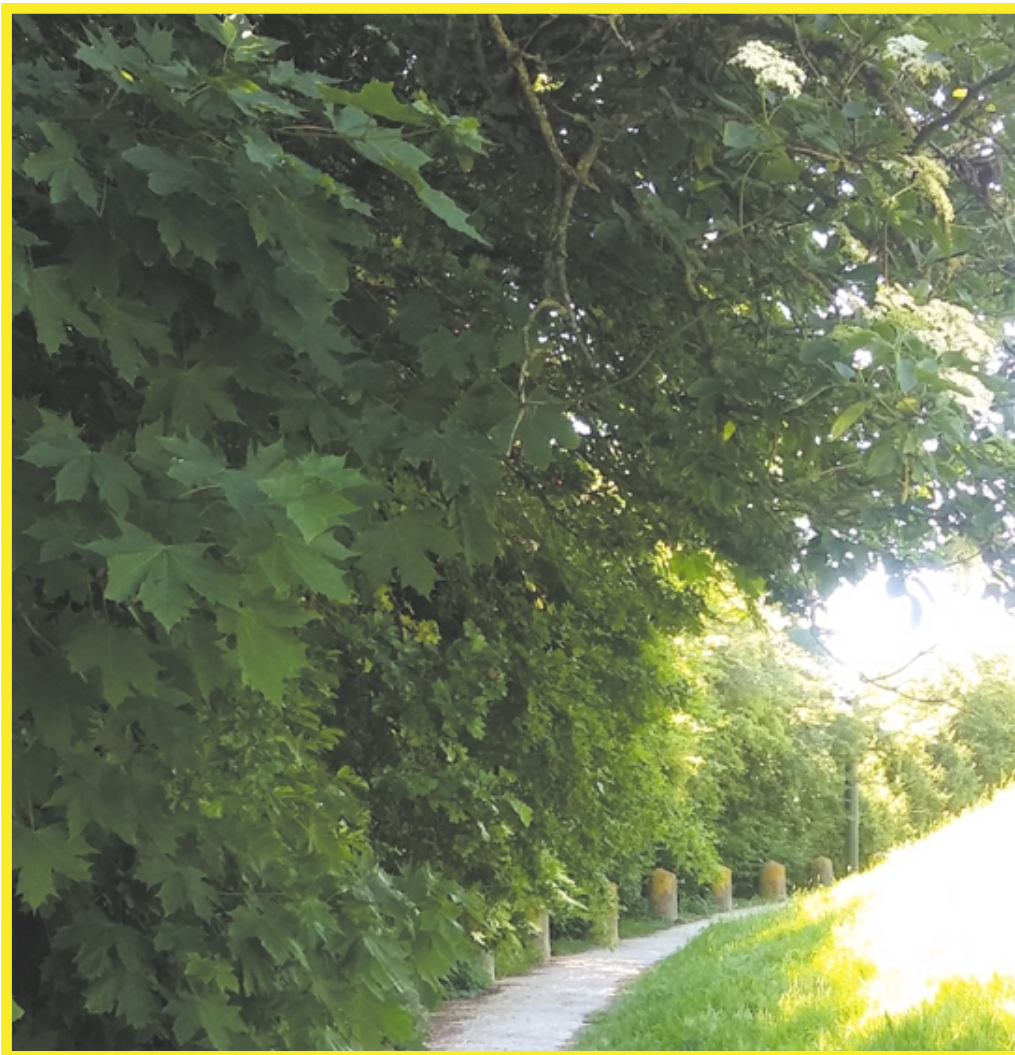
KREŠŤAN

ČASOPIS PRE PESTOVANIE DUCHOVNÉHO ŽIVOTA

ROČNÍK 19

jún 2019

ČÍSLO 30

„V tomto je láska: nie že by sme my boli milovali Boha, ale že Boh miloval nás a poslal svojho Syna ako zmierenie za naše hriechy.“ (1J 4,10).

OBSAH

Úvod

Odkázanosť <i>(M. Vyhnánek)</i>	3
---------------------------------	---

Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve – viera pôsobiaca skrze lásku

Spasiteľná viera v Pána Ježiša <i>(M. Vyhnánek)</i>	5
Ako našiel Luther pokoj s Bohom <i>(upravené)</i>	8
Zodpovednosť pohanov <i>(J. Kurz)</i>	9
Mŕtva viera <i>(upravené)</i>	11
Dôsledky poslušnosti a neposlušnosti <i>(D. Mojžiš)</i>	12
Čínsky chlapec <i>(upravené)</i>	14
Podmienené priateľstvo <i>(W. E. Vine)</i>	15
Autorita Božieho slova <i>(P. A. Tappan)</i>	16
Rozmanitosť a jednota <i>(CH. Mackintosh)</i>	17
Jeden vedľa druhého <i>(J. Siracký)</i>	18
Aby mohli ísť vo dne i v noci <i>(J. Siracký)</i>	19
Duchovná vyrovnanosť <i>(J. Siracký)</i>	21
Kedy a prečo Boh konal divy a zázraky <i>(M. Vyhnánek)</i>	23
Anjeli <i>(A. C. G)</i>	29
Kráľovstvo Izraela na zemi <i>(F. J. Křesina)</i>	31

Zotrúvali pri lámaní chleba – osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Anjel Pánov <i>(A. C. G)</i>	33
------------------------------	----

Zotrúvali na modlitbách

Prosiť a veriť <i>(J. Siracký)</i>	35
------------------------------------	----

Časopis KREŠŤAN zasielame každému zadarmo. Náklady na tlač a distribúciu sa uhrádzajú z dobrovoľných zbierok a príspevkov veriacich v Pána Ježiša Krista na č. účtu SK6311000000002624828585, swiftový kód TATRSKBX, osobne, alebo poštovou poukážkou na adresu redakcie. **Ďakujeme všetkým, ktorí na túto potrebu pamätali.**

KREŠŤAN, časopis Kresťanského zboru Bratislava

Redakcia: Kresťanský zbor v Bratislave, Tehelná 22, 831 03 Bratislava

Za redakciu zodpovedá: Miroslav Vyhnánek, Daniel Lešík, Ivan Opavský

Kontakt: e-mail; vyslav@azet.sk tel.02/62314916

daniel.lesik@zoznam.sk tel.02/55561833

Časopis je evidovaný MK SR pod číslom EV1768/08

ISSN 1336 – 5142

Archív časopisu **KREŠŤAN** aj na www.kzbratislava.sk

ÚVOD

Miroslav Vyhnánek

ODKÁZANOSŤ

Odkázanosť na človeka

Milí čitatelia, uvediem niekoľko príkladov odkázanosti.

- Narodené dieťaťko je odkázané na rodičov.
- Odsúdený je odkázaný na milosť a nemilosť.
- Smrteľne ranený je odkázaný na rýchlu pomoc lekárov.
- Človek, ktorý v živeľnej pohrome príde o všetko, je odkázaný na súcit človeka.

Tieto príklady hovoria o odkázanosti na lásku, milosť a milosrdenstvo iných. A preto v nás vyvoláva pozitívne reakcie.

No jestvuje aj odkázanosť, ktorú nikto z nás nechce zažiť, odkázanosť na ľubovôľu pyšného, krutého a bezcitného človeka. Byť takému vydaný na milosť a nemilosť je desivá predstava.

Odkázanosť na Boha

Je len dvojaká reakcia ľudí na pravdu o našej odkázanosti na Boha. Reakcia pokornej vďačnosti alebo odmietania v pýche. Tá prvá vychádza z poznania Boha, ktorý je láska, dobrý, milostivý a milosrdný. Tá druhá z predstavy vlastnej sebestačnosti.

Zmýšľanie ľudí

Sú ľudia, ktorí myslia, že Boha k prežitiu nepotrebujú. Nábožensky založení ľudia si myslia, že do neba sa dostanú aj bez odkázanosti na Pána Ježiša. Zlí ľudia radšej nemyslia na odkázanosť na Boha a všetci, čo veria, že Boh nie je sa cítia úplne neodkázaní na Boha. Ale sú aj sku-

točne veriaci, ktorí sú cele a radi odkázaní na svojho dobrého Stvoriteľa a Spasiteľa Boha.

A skutočnosť?

Všetci sú životne odkázaní na Boha. Bez ohľadu na to, či veria alebo nie.

Boh je dobrý a starostlivý Stvoriteľ

Boh vie, že bez Neho neprežijeme. Vie, že sme vo všetkom odkázaní na Neho. A Boh svoje stvorenie miluje a preto sa oň verne stará. Nás ľudí zaopatruje všetkým, čo potrebujeme k životu i k viere. Dáva nám pokrm, odev, obydlie. Dáva nám Božie slová, aby sme mohli veriť.

Pán Ježiš, Boží Syn, vyučoval ľudí o takomto Bohu. Povedal toto: **„Nestarájte sa o svoj život, že čo budete jesť alebo čo budete piť, ani o svoje telo, čím sa odejete. Či nie je život viac ako pokrm a telo ako odev? Pozrite na nebeské vtáctvo, že nesejú ani nežnú ani nezhrmaždujú do stodôl a váš nebeský Otec ich živí! A či ich vy o veľa neprevyšujete? A kto z vás starajúc sa môže pridať k veľkosti svojej postavy jeden lakeť? A o odev prečože sa staráte? Povážte poľné ľalie, ako rastú: nepracujú ani nepradú; hovorím vám, že ani Šalamún v celej svojej sláve nebol tak odiaty ako jedna z nich. Ak teda poľnú trávu, ktorá je dnes a zajtra môže byť hodená do pece, Boh tak odieva, či azda vás nie o veľa viacej? Ľudia malej viery! Nestarájte sa tedy...lebo veď váš nebeský Otec vie, že to všetko potrebujete“ (Mt 6,25-32).**

Hovoril o Bohu ako starostlivom nebeskom Otcovi, ktorý nás živí a odieva. Učil o Bohu dobrom Stvoriteľovi, ktorý vie a dáva nám to, čo potrebujeme.

Ubezpečoval ľudí, že sú Bohu drahí a milovaní a predmetom vyššej starostlivosti ako nižšie stvorenie vtáctva, rastlín.

Aká je teda pravda o odkázanosti na Boha?

Taká, že sme v otázke svojho života, svojich potrieb k životu a viere úplne odkázaní na Boha. Pretože: „**Boh učinil svet a všetko, čo je na ňom, súc Pánom nebies a zeme... on sám dáva všetkému život a dych a všetko...**“ (Sk 17,24-25).

„**Boh je živý Boh, ktorý učinil nebo i zem i more i všetko, čo je v nich... nechal seba bez svedectva činiac dobre, dávajúc nám dažde z neba a úrodné časy, naplňujúc nás pokrmom a naše srdcia veselosťou.**“ (Sk 14,14-17).

„...**svojmu slnku velí vychádzať na zlých aj na dobrých a dáva dážď na spravodlivých aj nespravodlivých.**“ (Mt 5,45).

Len si, milí čitatelia, predstavme, čo by bolo, keby Boh jednal s ľudstvom podľa ich postojov k Nemu a na odplatu odoprel ľuďom svetlo slnka, prestal dávať dážď, úrodné časy a prestal dávať život a dych a všetko. Áno, len vďaka tomu, že Boh je dobrý a nejedná s nami podľa zásluh, stále jestvujeme.

Boh je milostivý Spasiteľ

Ale ľudstvo má aj vnútorné potreby. Potrebu Božej spravodlivosti, pokoja s Bohom a radosti pred Bohom v čistom svedomí.

Odkázaní na Božie slová

Ak by Boh na ne nepamätal a neposlal nám svoje Slovo, evanjelium po svojom Synovi, našom Spasiteľovi a Pánovi Ježišovi Kristovi, my by sme ani o tejto duchovnej potrebe nevedeli.

„**V tom sa zjavila láska Božia v nás, že svojho Syna, jednorodného, poslal**

Boh na svet, aby sme žili skrze neho. V tomto je láska: nie že by sme my boli milovali Boha, ale že Boh miloval nás a poslal svojho Syna ako zmierenie za naše hriechy.“ (1J 4,9-10)

Milí čitatelia, ako v otázke zemskeho života, tak i v otázke potreby záchrany našich hriešnych duší od ich hriechov sme plne odkázaní na Boha Spasiteľa. Boh je láska. Preto pamätal aj na naše hriešne duše, na ich očistenie krvou Pána Ježiša Krista. Preto poslal svojho Syna, aby k nám hovoril Božie slová spasenia a mohli veriť v Neho.

Odkázaní na milosrdenstvo a lásku

My sme odkázaní na Božie milosrdenstvo. Na skutok Božej lásky. Na Božie slovo. Na Pána Ježiša. Na Jeho smrť za naše hriechy a Jeho vzkriesenie pre naše ospravedlnenie. Je napísané:

„**Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho nezahynul, ale mal večný život.**“ (J 3,26).

Milí čitatelia, je napísané, je to Boží sľub: „...**že odpustenie hriechov dostane skrze jeho meno každý, kto verí v neho.**“ (Sk 10,43). Boh dáva odpustenie hriechov prostredníctvom mena Pána Ježiša Krista. Boh konfrontuje nádej každého človeka menom svojho Syna.

Boh oznámil meno, pre ktoré Vám odpustí hriechy.

Odkázaní na Pána Ježiša

Milí čitatelia, v aké meno dúfate v otázke prijatia do neba?

Apoštolom Petrom povedal Svätý Duch toto: „**A nieto v inom nikom spasenia, lebo ani nieto iného mena pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení.**“ (Sk 4,12).

Ešte raz, milí čitatelia, Svätý Duch oznamuje našu odkázanosť v spasení na Pána Ježiša v slovách:

- **NIETO V INOM NIKOM**
– niet inej osoby,
- **NIETO INÉHO MENA**
– len meno ktoré dal Boh Synovi – Ježiš, lebo on vás zachráni od vašich hriechov (Mt 1,21),
- Niet iné meno **POD NEBOM**
– na zemi.

Boh nás odkázal na Pána Ježiša

Boh nás odkázal v spasení na Pána Ježiša. A Boh posielal každého hriešnika

v otázke očistenia duše od jej hriechov k Pánovi Ježišovi. Len komu Pán Ježiš odpustí jeho hriechy, má ich odpustené, lebo On a nikto iný, zomrel za hriechy. Iba svätá krv Pána Ježiša bola preliata na očistenie svedomia od hriechov. Pretože Pán Ježiš vstal z mŕtvych, počuje modlitbu každého hriešnika, volajúceho k Nemu o odpustenie hriechov.

Milí čitatelia, volajte na Neho v srdci, vyznajte Jemu svoje hriechy s vierou v Boží sľub odpustenia. Volajte na Neho, kým sa vášho srdca dotýkajú Jeho slová. Volajte, lebo jemilosrdný a chce vám odpustiť.

Zotrvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve - viera pôsobiaca skrze lásku

Úvahy o učení Pána Ježiša a Jeho apoštolov a prejavoch Božieho života v kresťanovi a prostredníctvom kresťana v rodine, miestnom zbore a medzi ľuďmi.

Miroslav Vyhnánek

SPASITEĽNÁ VIERA V PÁNA JEŽIŠA

„Ale toto je napísané nato, aby ste verili, že Ježiš je Kristus, Syn Boží, a aby ste veriac mali život v jeho mene.“ (J 20,31)

Apoštol Ján napísal evanjelium preto, aby ľudia verili, že Pán Ježiš je Kristus, Boží Syn.

Boh svedčil o Ňom: „**Toto je ten môj milovaný Syn**“. Kto neverí Bohu, urobil ho luhárom.

Súčasníci Pána Ježiša sa Ho opýtali: „**Čo máme robiť, aby sme konali skutky Božie?**“ (J 5,29) To je typické zmýšľanie ľudí. Urobíme čokoľvek, len nevieme

čo sú skutky Božie. Videli div, ktorý učinil: Z päť jačmenných chlebov a dvoch rýb jedla sa nasýtilo asi päťtisíc mužov. (J 6,9-11)

„**Vtedy, keď videli ľudia div, ktorý učinil Ježiš, hovorili: Toto je skutočne TEN Prorok, ktorý mal prísť na svet.**“ (J 6,14).

Takého si predstavovali, im zaslúbeného Proroka v Písme Starého zákona, ako bol Mojžiš, ktorý ich predkom na púšti od Boha sprostredkoval chlieb na púšti. A to, čo chceli následne urobiť, odkrýva prečo túžili po Kristovi:

„**A tedy keď poznal Ježiš, že majú prísť a schytiť ho nasilu, aby ho učinili kráľom, ušiel zase na vrch on samotný.**“ (J 6,15). Kristus je Kráľ, ktorý ich bude živiť. Čiže:

Ježiš je človek ako Mojžiš. Urobíme ho kráľom. My z Ježiša urobíme zaslúbe-

ného Krista, Kráľa nad Izraelom, ktorý bude zázračne plniť našu potrebu jesť. To je iste Bohu ľúby skutok.

No Pán pred nimi unikol. Ich to od ich úmyslu neodradilo: „...**keďtedy videl zástup, že nieto tam Ježiša ani jeho učeníkov, vošli aj oni do lodí a prišli do Kafarnauma hľadajúc Ježiša. A keď ho našli za morom, povedali mu: Rabbi, kedy si sem prišiel?**“ (J 6,24-25).

A Pán Ježiš im odpovedal priamo, o skrytom zámere, pre ktorý ho hľadali: „**Ameň, ameň vám hovorím, hľadáte ma, nie preto, že ste videli div, ale že ste jedli z tých chlebov a nasýtili ste sa.**“ (J 6,26).

A pretože to bola pravda, nebránili sa. Div nasýtenia ich nedoviedol k premýšľaniu o Nom, kto je, ale len k predstave jedenia do sýta. Nehľadali ho kvôli Nemu ale kvôli chlebu. Takého Boha hľadá človek. Boha, ktorý sa postará o telesné potreby. Za takým pôjde aj za more. Pre takého Boha vynaloží všetku námahu. Pre pravdu, ktorú práve počuli, celkom stratili reč. Premýšľali.

A Pán Ježiš prehovoril:

„Pracujte nie o pokrm, ktorý hynie, ale o pokrm, ktorý zostáva do večného života, ktorý vám dá Syn človeka, lebo toho spečatil Otec, Boh.“ (J 6,27).

Pokrm ktorý hynie, aká dokonalá definícia telesného pokrmu. Hynie tak, ako ľudské telo. Je to pokrm pre časný život. A človek nemyslí na večnosť. Len na uspokojenie potrieb dočasného života – jedlo, pitie a odev.

**Boh pamätá na naše telesné potreby.
No na rozdiel od nás,
i na ľudské večné potreby.**

Pán Ježiš tie večné potreby ľudských duší nazýva pokrmom, ktorý zostáva do večného života.

Tu po prvý raz v tomto texte usmerňuje slová na svoje telo a svoju krv, ktoré dá

za hriechy sveta – to je ten pokrm, ktorý zostáva do večného života a dodáva: lebo toho spečatil Boh.

Aká iná je myseľ Pána Ježiša. Vskutku nebeská. Nemyslí na svoje, ale na Božie. Boh Ho spečatil, Boh Ho predurčil, Boh Ho poslal, aby činil Jeho vôľu a Synovi Božiemu je činenie Otcovej vôle životom.

O čom to hovorí Pán Ježiš slovom – spečatil? Hovorí o Otcovej pečati na sebe. Z nej je zrejmé, že je Pánom z neba a kto je Jeho Otec. Syn nesie obraz svojho Otca. Kto videl Syna, videl Otca. Otec a Syn sú jedno, Otec je v Synovi a Syn v Otcovi, to je význam slova spečatil. Vyvolil, predurčil pred založením sveta za Spasiteľa sveta.

A všimnime si ako rozvíja Pán Ježiš túto Božiu vôľu od J 6,29:

Myseľ Židov drží od skutkov zákona v pohľade na Boží skutok – na Boží dar z neba, na Seba. Po ich otázke: Čo máme robiť, aby sme konali skutky Božie, im Pán Ježiš jasne odpovedá:

„To je ten Boží skutok, aby ste verili v toho, ktorého On poslal“ (J 6,29).

Obracia ich myseľ hore, odkiaľ Otec poslal Syna, aby sme v Neho verili. Konečne myslia na Neho. My máme veriť v Teba?

Tak, ako Mojžiš vedel, že nebudú veriť, že ho poslal Boha za vykupiteľa bez znamenia, tak ani títo neverili v Neho a Jemu bez znamenia:

„Vtedy mu povedali: Aké ty tedy činiš znamenie, aby sme videli a uverili ti: Čo robíš?“ (J 6,30).

Teraz im mal byť ten div, ktorý videli vhod k viere, že Ho poslal Boh.

Boh im dal znamenie. Rozmnožil chleby a ryby, aby ich nasýtil. Tak spečatil, potvrdil, preslávil, zjavil Syna človeka ako Božieho Syna, ktorého poslal k Židom za Spasiteľa od ich hriechov, ako to oznamovalo jeho meno Ježiš, ktoré mu dal Jeho Otec:

„A nazveš jeho meno Ježiš, lebo on zachráni svoj ľud od ich hriechov“ (Mt 1,21).

No oni to pre neveru nevnímali. Vyčítali mu dve veci: Aké znamenie činiš a čo robíš, aby sme **videli** a uverili ti.

Dar z neba

Na to odpovedá Pán Ježiš – a vysvetľuje im, že Písma sú napísané o Ňom. Aj ten chlieb z neba – to je On:

„Na to im odpovedal Ježiš: Ameň vám hovorím, nie Mojžiš vám dal chlieb z neba, ale môj Otec vám dáva chlieb z neba, ten pravdivý“ (J 6,32).

Takto nikdy nepočuli vysvetľovať biblický príbeh o manne. Po prvý raz im bolo zdôraznené: Nie Mojžiš, ale Otec dal chlieb na púšti, nie ten na púšti bol pravdivý chlieb, pravdivý chlieb z neba dáva Otec.

„Lebo tým chlebom Božím je ten, ktorý zostupuje z neba a dáva svetu život.“ (J 6,33).

Nebolo úniku. Kruh sa uzavrel. Písmo poslať Židov od manny k Božiemu Synovi, k pravdivému pokrmu od Otca poslanému z neba.

Pravdivý chlieb

Pravdivý chlieb je ten, ktorý zostáva do večného života – ktorý nehynie.

Zemský chlieb – sa kazí. Chlieb z neba – Pán Ježiš, trvá na veky.

Pravdivý chlieb je ten, ktorý dáva život.

Zemský chlieb – nedáva život. Udržiava život človeka, kým nezomrie.

Nebeský chlieb, Pán Ježiš, má život v sebe. **„A toto je to svedectvo, že nám Boh dal večný život, a ten život je v jeho Synovi. Kto má Syna, má život, kto nemá Syna Božieho, nemá života“ (1J 5,11-12).**

„Vtedy mu povedali: Pane, dávaj nám vždy ten chlieb.“ (J 6,34). Zažiadali

si takého chleba, ktorý nehynie a má život. A poprosili Pána Ježiša o ten chlieb. Verili, že im ho môže dávať, veď videli div, keď im deň predtým dával ten hynúci chlieb. Aby im v mysli spojil obraz manny so sebou, mannu s osobou, aby uverili v Neho a Písmu, že Ho poslal Otec, že je On Kristus, Syn Boží, a aby veriac mali život v jeho mene (J 20,31), spojil im obraz manny v Písme so sebou:

„A Ježiš im povedal: Ja som ten chlieb života; kto príde ku mne, nebude nikdy lačniť a kto verí vo mňa, nebude nikdy žízniť. Ale povedal som vám, že ste ma aj videli aj neveríte“ (J 6,35-36).

Po prosbe o ten chlieb počuli namiesto očakávanej odpovede – áno budem vám dávať, nie nebudem vám ho dávať – Ja som ten chlieb z neba... Ja som ten chlieb z neba... Kto príde ku mne, nebude nikdy lačniť, a kto verí vo mňa, nebude nikdy žízniť.

Slová dozneli. Uveria? Prijmú ho? Toto bola vhodná chvíľa. Ale oni len na neho neveriacky hľadeli, lebo počúvali Božie slová bez viery.

Tak ako to predpovedal prorok Izaiáš:

„A hoci učinil tak mnoho divov pred nimi, neverili v neho, aby sa naplnilo slovo proroka Izaiáša, ktorý povedal: Pane, kto uveril našej kázni?“ (Iz 53,1)

„A rameno Pánovo komu je zjavené? Preto nemohli veriť, že zase povedal Izaiáš: Oslepil ich oči a zatvrdil ich srdce, aby očami nevideli, srdcom nerozumeli a neobrátili sa, aby som ich uzdravil. To povedal Izaiáš, keď videl jeho slávu a hovoril o ňom.“ (J 12,37-41).

Milí čitatelia, aká výstraha pre nás, ktorí sme Ho síce svojimi očami nevideli, ušami nepočuli, ale Jeho slová čítame.

Sú to tie isté slová, ktoré počúvali oni vtedy. Slová pravdy, v ktorých je viera a život. Sú napísané preto, aby sme verili, že Ježiš je Kristus, Syn Boží, a aby sme veriac mali život v jeho mene (J 20,31).

Krešťan, ročník II., január 1949, číslo 1

AKO NAŠIEL LUTHER POKOJ S BOHOM

(upravené)

Martin Luther potreboval pokoj s Bohom, bez ktorého nenašiel v ničom uspokojenie. Ako iní mladí ľudia, aj on žil spokojne bez Boha na svete až kým do jeho života nezasiahol Boh.

Jedného dňa išli s priateľom Alexim na prechádzku, na ktorej ich zastihla prudká búrka. Obloha náhle sčernela a blesk nečakane usmrtil jeho priateľa. Pri pohľade na neho opanovala Luthera nevysloviteľná hrôza. Po prvý raz stál zoči-voči smrti a večnosti. Od toho okamihu ho tento strach stále sprevádzal. Túžba po pokoji ho viedla hľadať ho v kláštore. Hoci mal len niečo vyše dvadsať rokov, oddal sa cele náboženským povinnostiam. Svet a jeho radovánky nechal za bránami kláštora.

Po sedem týždňov, celé dni, ba často i noci, sa postil, kajal a modlil. Takmer až do vyčerpania. Keď ho opanoval pocit hriešnosti, nejedol aj niekoľko dní. Takto na toto obdobie spomínal: „Keby som v tom pokračoval, iste by som zomrel hladom.“ Ale napriek všetkému duševnému a fyzickému úsiliu, nenašiel hľadaný pokoj s Bohom. Starý Adam v ňom bol silnejší, ako to sám komentoval: „Videl som, že som veľmi hriešny pred Bohom a nemôžem Ho uspokojiť svojimi skutkami. Napriek tomu som trápil svoje telo až do krajnosti. Bol som vo vnútornej temnote, z ktorej som sa nemohol dostať ku svetlu a pokoji. Videl som, že som nenapraviteľne závistlivý, netrpezlivý a popudlivý a neprospeievam ani na tom posvätnom mieste.“ Cítil sa ako vták zmietajúci sa v sieti. Čím viac sa snažil zbaviť hriešnosti, tým viac poznával aký je hriechom spútaný. Keď zistil márnosť tejto cesty, dosiahol dno beznádejnosti. Spoznal, že žiadne pôsty, žiadne úsilie, žiadna zbožnosť ani úprimné zachová-

vane náboženských pravidiel a obradov mu nemôžu sprostredkovať Boží pokoj. Ale Boh videl, že práve toto je pravý čas, aby mu poslal Svoje usmernenie. Použil si na to starého kňaza Staupitza, ktorý našiel pokoj s Bohom skrze vieru v Krista.

Jedného dňa sa pristavil pri utrápenom mníchovi a súcitne opýtal: „Prečo si smutný, brat Luther?“ „Neviem, čo bude so mnou,“ odpovedal mu Luther, „nadamno sľubujem Bohu, že sa polepším. Hriech je silnejší a premáha ma.“ Staupitz mu odpovedal: „Priateľ môj, prečo sa takoko trápiš? Hľad' na rany Pána Ježiša Krista. Na Jeho krv preliatu za teba. V tej uvidíš Božiu milosť. Namiesto márných námah ver Bohu, dúfaj v Jeho spravodlivý život a smrť, ktorou ťa vykúpil. Poslúchaj Božieho Syna.“

No je ťažké utíšiť rozbúrené more. Ani Lutherovi nestačili tieto slová k pokoji. Odpovedal: „Ako by som smel veriť v Božiu priazeň prv, než sa zmením. Musím predsa byť iným človekom, aby ma Boh prijal.“ Staupitz sa ho opýtal: „Veríš, ty Martin, vo vyznanie viery?“ Luther pohotovo odpovedal: „Áno, verím.“ Staupitz pokračoval: „Či veríš aj v odpustenie svojich hriechov?“ Luther zaváhal a mlčal. No Staupitz mu povedal: „Už vidím, čo ti chýba. Ty veríš v odpustenie Dávidových a Petrových hriechov, ale nie v odpustenie tvojich. Boh Ti odkazuje, aby si veril v odpustenie aj tvojich hriechov.“

Ani toto slovo v tú chvíľu nevneslo do Lutherovho srdca pokoj. Stalo sa to neskôr, keď sa Luther vybral hľadať pokoj púťou do Ríma. Hovoril o tom svojmu synovi Pavlovi, že vtedy, keď v Ríme išiel kolenačky po mramorových schodoch ako mnohí iní a keď počul v srdci Božie slovo: „**Ale spravodlivý bude žiť z viery**“ (R 1,17) a uveril mu, že vtedy jeho duša ihneď dosiahla pokoj a radosť. A táto pravda o ospravedlnení z viery sa čoskoro ozývala celým svetom.

Milí čitatelia, aj dnes je toto jediný spôsob k dosiahnutiu pokoja s Bohom.

Josef Kurz

Krešťan, ročník I., jún 1948, číslo 6

ZODPOVEDNOSŤ POHANOV

„A ten sluha, ktorý znal vôľu svojho pána a nezhotovil sa ani neurobil podľa jeho vôle, bude veľmi bitý. A zase ten, ktorý neznal, ale konal veci, hodné bitky, bude, menej bitý. A od každého, komu je mnoho dané, bude sa vyhladávať mnoho, a komu mnoho zverili, od toho budú viacej požadovať.“ (L 12,47-48).

Osobná zodpovednosť

Boh bude súdiť každého človeka skrze svojho Syna, ale nie každého podľa rovnakého meradla. Vo vyššie uvedenom texte hovorí Pán, že naša osobná zodpovednosť voči Bohu sa riadi vždy mierou svetla, ktoré nám dal Boh. Čím väčšie svetlo poznania, tým väčšia zodpovednosť pred Bohom a tým väčší trest, ak nežiješ podľa svetla, ktoré ti bolo dané.

Rozdelenie ľudstva podľa Biblie

Božie Slovo delí ľudstvo na tri veľké skupiny. Sú to pohania, Židia a Cirkev Pánova. Každá skupina má iné zjavenie a inú zodpovednosť.

Zodpovednosť pohanov

Kto sú pohania? Sú to ľudia zo všetkých národov. Nepočítajú sa medzi nich Židia a skutoční kresťania, ktorí sa skutočne obrátili a skrze vieru v Pána Ježiša Krista sa stali novým stvorením.

Často sa hovorí o katolíckych, evanjelických, pravoslávnych kresťanoch a pod. Bolo by ale správnejšie, keby sa vo väčšine prípadov hovorilo o nich ako poha-

noch, ak neprijali Pána Ježiša za svojho Spasiteľa.

Kto nie je znovuzrodeným kresťanom, ale iba kresťanom podľa mena, pred Bohom v srdci je stále pohanom. Zvonku kresťan zvnútra pohan. A od pohanov, ktorí nikdy nepočuli evanjelium, sa líši iba väčšou zodpovednosťou pre väčšiu mieru svetla, ktoré dostal od Boha v Jeho evanjeliu. Kto počul evanjelium ale neprijal Krista vierou do svojho srdca, má kresťanstvo bez Krista. A oproti pohanom, ktorí nikdy nepočuli o Kristu, poniesie ťažší súd. Pán Ježiš povedal: *„Kto mnou pohŕda a neprijíma mojich slov, ten má, kto by ho súdil – slovo, ktoré som hovoril, to ho bude súdiť v posledný deň.“ (J 12,48).* Za času Pána Ježiša boli podobne na tom Židia. Zvonku Žid, vnútri pohan. Takto opísal ich srdce pred Bohom Pán Ježiš: *„Beda vám, zákonníci a farizeovia, pokrytci, pretože čistíte vonok pohára a misy, ale zvnútra sú plné lúpeže a nezdržanlivosti! Farizee, slepce, vyčisti najprv vnútro pohára a misy, aby bol čistý aj ich vonok! Beda vám, zákonníci a farizeovia, pokrytci, pretože sa podobáte hrobom, obieleným vápnom, ktoré sa síce zvonku zdajú byť krásnymi, ale vnútri sú plné umrlčích kostí a každej nečistoty. Tak aj vy, zvonku síce zdáte sa ľudom, že ste spravodliví, ale vnútri ste plní pokrytectva a nepravosti.“ (Mt 23,25-28).* *„...preto poniesiete ťažší súd.“ (Mt 23,14).*

Skutoční pohania

To sú pohania, ktorí nikdy nepočuli o Kristovi. Aké svetlo bolo dané im? Ani títo nie sú bez svetla od Boha. O nich je napísané: *„...to, čo sa môže vedieť o Bohu, je im zjavné, pretože im to Boh zjavil. Lebo jeho, len zmyslom duše pochopiteľné neviditeľnosti vidieť od stvorenia sveta po učených veciach, totiž jeho večnú moc a božstvo, aby boli bez výhovorky.“ (R 1,19-20).*

Večné evanjelium a mravný zákon

Hviezdne nebo nad nimi, ukazujúce im večnú Božiu moc a múdrosť, a mravný zákon v nich, ukazujúci im jasne rozdiel medzi dobrom a zlom, sú pre ich svedomie dostatočným svetlom, aby mohli žiť ako bytosti zodpovedné Bohu.

Nemajú síce evanjelium Božej milosti, ale majú večné evanjelium, napísané v železných prírodných zákonoch a v zákoniťom prírodnom kolobehu. Toto evanjelium síce nezvestuje Boha Spasiteľa, ale zvestuje Ho ako Stvoriteľa, aby sa Ho ľudia báli, ctili a ďakovali Mu za dážd' a úrodné časy a pokrm a život.

Majú tiež mravný zákon poznania dobra a zla, lebo Boh vštepil do ich srdca poznanie dobra a zla, aby dobro činili a zlu sa vyhýbali. Ich morálna zodpovednosť záleží v tom, že majú ctiť živého Boha, činiť dobro a vyhýbať sa zlu, ako im to ukazuje ten zákon napísaný na ich srdci, zákon prirodzený totožný s Mojžišovými desiatimi prikázaniami.

Toto dvojaké svetlo má riadiť ich svedomie. Svedomie – cit, mravnej zodpovednosti voči vyššiemu zákonnému poriadku, v tomto prípade, voči Bohu Stvoriteľovi a Zákonodarcovi vesmíru – ich naplňalo uspokojením, keď žili podľa seba daného svetla a „**v trpezlivosti dobrehého skutku hľadajú slávu a česť a neporušiteľnosť.**“ (R 2,7). Keď sa ale prehrešovali proti svojmu svetlu, bolo im ich svedomie sudcom a naplňalo ich vedomím nehodnosti a z neho ich duše stavom bázne, súženia, úzkosti a zahanbenia.

Pohan Abimelech

Aby sme uviedli konkrétne príklady, môžeme ísť napríklad do čias Abraháma, ktorý síce žil v inej dobe ako my, ale stýkal sa s ľuďmi, žijúcimi na tej istej morálnej úrovni ako mnohí i v prítomnej dobe evanjelia milosti. Nuž takým poha-

nom, ktorý žil na výške tejto morálnej zodpovednosti, bol napríklad Abimelech, kráľ Gerára. Abrahám prišiel do tohto mesta a zo strachu, že ho zabijú, aby si mohli vziať jeho ženu, ju vydával za svoju sestru.

Čítajme z 1. knihy Mojžišovej 20. kapitoly verše 2-7: „**A Abimelech, kráľ Gerára, poslal svojich sluhov a vzal Sáru. Ale Boh prišiel k Abimelechovi vo sne v noci a riekol mu: Hľa, zomrieš pre ženu, ktorú si vzal, lebo má muža. A Abimelech sa jej nepriblížil a povedal: Ó, Pane, či zabiješ aj spravodlivý národ? Či mi on sám nepovedal: Je moja sestra? A ona tiež vravela: To je môj brat. V prostote svojho srdca a v nevine svojich rúk som to urobil. A Boh mu riekol vo sne: I ja viem, že sito urobil v prostote srdca, a preto som ťa i ja zdržal, aby si nehrešil proti mne; pre tú príčinu som ti nedal, aby si sa jej dotkol. A tak teraz vráť ženu toho muža, lebo je prorok, a bude sa modliť za teba, a budeš žiť. Ale ak nevrátiš, vedz, že istotne zomrieš.**“

Abrahám sa domnieval, že prichádza do zeme, kde nie je Božia bázeň a kde sa pije hriech ako voda. A zatiaľ sa stretol s ľuďmi, ktorí mali skutočnú bázeň pred Bohom, ktorým bolo smilstvo ťažkým hriechom. Tento pohan by mohol zahanbiť mnoho kresťanov podľa mena i dnes, ktorým už smilstvo, krádež, vražda nie sú ničím.

Pohania, ktorí nežili podľa im daného svetla

Keď ale pohania nežili podľa im daného svetla a nedbali na výstražný hlas svedomia a v celom svojom zmýšľaní a konaní odpadli od svojho vodcovského morálneho princípu – v tomto prípade je to zjavenie Boha v prírode a mravný zákon v srdci – potom boli následky tohto veľkého odpadnutia hrozné – ocitli sa na naklonenej rovine mravného úpadku, ako ho

výstižne zachytil apoštol Pavol vo svojom liste Rimanom.

**Je tam sedem stupňov
tohto úpadku:**

1. nedostatok povinnej úcty k Bohu,
2. nevďak voči Bohu,
3. márne zmyšľanie,
4. zatemnenie srdca,
5. bláznovstvo,
6. modlárstvo a
7. konečná úplná morálna zvrátenosť a porušenosť. (R 1,21-24).

Tento posledný stupeň mravného úpadku je potom ešte rozvinutý vo *veršoch* 28-32, *prvej kapitoly listu Rimanom*.

Sme presvedčení, že tieto slová sa netýkajú len pohanov, ktorí nikdy nepočuli o Kristovi, ale plne platia a v ešte väčšej miere o „*kresťanských*“ polo pohanoch.

Áno, mnoho bolo hriechu v pohanskom svete napríklad medzi starými Grékmi. Ale kto sa vyrovná modernému kresťanskému svetu? Kto dokáže viesť tak strašné vojny ako takzvaní kresťania? Tiež koncentračné tábory, atómové bomby a iné strašné zbrane sú „*vymoženosti*“ len – „*kresťanského*“ sveta, ktorý je v skutočnosti svetom najbarbarskejšieho paganismu, pohanstva, pretože sa neprehrešil iba proti svetlu večného evanjelia a morálneho zákona, ale aj proti svetlu učenia Kristovho. Preto je tento takzvaný kresťanský svet dejiskom príšerných katastrof, ktoré prichádzajú ako búrka jedna za druhou, a ktoré vyvrcholia v konečnom zrútení všetkých morálnych hrádzi a opôr, keď sa objaví človek hriechu, v ktorom vyvrcholí odboj proti živému Bohu lásky a pravdy a zároveň skončí totálnou katastrofou sveta. To nebude fyzický koniec sveta, ale koniec sveta v morálnom a duchovnom zmysle – všetko, na čo sa človek spoliehal, padne, všetky modly sveta, nie len kamenné a drevené, ale aj tie abstraktné modly vedy a filozofie budú

zničené a zmetené ako plevy vo vetre a všetky kráľovstvá človeka urobia miesto večnému kráľovstvu – kráľovstvu Pána Ježiša Krista.

Kresťan, ročník I., marec 1948, číslo 3

MŔTVA VIERA

(*upravené*)

„...**viera, keď nemá skutkov, je mŕtva sama v sebe.**“ (Jk 2,14).

Majetnému gazdovi začalo ubúdať z jeho záhrady ovocie. Hoci bol skúpy, kúpil strážneho psa a výsledok ho potešil. Krádeže prestali. Po čase potešenie zo psa vystriedala nespokojnosť, pretože jeho vydržiavanie nebolo zadarmo. Napadlo ho chytré riešenie. Psa zabil, nechal ho vypchať a postavil do záhrady. Bol rád, že prišiel na takú praktickú myšlienku. Dlho sa netešil. Zlodějov neoklamal. Hodili do psa kameň. Keď zistili, že nie je živý, kradli veselo ďalej.

Tak je to s mŕtvou vierou. Je nečinná voči Bohu a neúčinná voči hriechu. Ľudia, ktorým stačí, síce vyznávajú, že poznajú Boha, ale svojím životom to popierajú, ako je napísané:

„**Vyznávajú, že znajú Boha, a skutkami ho zapierajú ohavní súc a neposlušní, k niktorému dobrému skutku nedokázaní.**“ (Tt 2,16). Mŕtva viera nemôže zmeniť hriešnika na Bohu poslušného človeka. Nemôže sprostredkovať odpustenie hriechov a Boží pokoj. Nezbaví dušu strachu z Božieho zatratenia. Mŕtva viera je ľudské mŕtve náboženstvo.

V protiklade k nej stojí Božia, živá viera:

„**Lebo všetko, čo sa narodilo z Boha, víťazí nad svetom, a toto je to víťazstvo, ktoré zvíťazilo nad svetom – naša viera. Kto iný je tým, kto víťazí nad svetom, ako ten, kto verí, že Ježiš je Syn Boží?**“ (1J 5,3-4).

„Každý, kto verí, že Ježiš je Kristus, narodil sa z Boha. A každý, kto miluje toho, kto zrodil, miluje aj toho, ktorý sa z neho narodil. Po tom známe, že milujeme deti Božie, keď milujeme Boha a zachovávame jeho prikázania.“ (1J 5,1-2).

Milí čitatelia, Pán Ježiš povedal, že bez znovuzrodenia nikto nevojde do neba: **„Ak sa niekto nenarodí znova, nemôže vidieť kráľovstvo Božie... Čo sa narodilo z tela, je telo, a čo sa narodilo z Ducha, je Duch... Musíte sa narodiť znova.“ (J 3,3-7).**

A znovuzrodenie pôsobí Boh svojim slovom o smrti Pána Ježiša za naše hriechy: **„Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho nezahynul, ale mal večný život. Lebo neposlal Boh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho. Kto verí v neho, nebude odsúdený, ale ten, kto neverí, už je odsúdený, lebo neuveril v meno jednorodného Syna Božieho.“ (J 3,16-18).**

Milí čitatelia, neuspokojte sa s mŕtvym náboženstvom. Prijmite Božie slovo o spasení z viery skrze smrť Pána Ježiša, Božieho Syna. Uverte Bohu. A budete zachránení. Stanete sa Božími deťmi: **„Ale všetkým ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v jeho meno.“ (J 1,12).**

Daniel Mojžiš

DÔSLEDKY POSLUŠNOSTI A NEPOSLUŠNOSTI

V tejto úvahe sa zamyslíme nad tým, aké dôležité je poslúchať. Poslušnosť a následne neposlušnosť má totiž dôsledky na veriaceho i na jeho súčasníkov.

Niekedy si to neuvedomíme, že siahajú ešte ďalej, až do budúcnosti. Apoštol Pavol o tom napísal: **„Lebo ako neposlušnosťou toho jedného človeka stali sa mnohí hriešnymi, tak aj poslušnosťou toho jedného stanú sa mnohí spravodlivými“ (R 5,19).**

V prvom rade sa pozrieme na jedného človeka, cez ktorého sa stali mnohí hriešnymi. Mnohí znamená, že ich je veľa. Pavol na inom mieste hovorí, že tí mnohí sú vlastne všetci: **„Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej“ (R 3,23).** Ten jeden bol **Adam** a jeho neposlušnosť má dôsledky na celé ľudstvo, o ktorom je napísané, že je hriešne už od narodenia. Dávid o tom hovorí nasledovne: **„Hľa, v neprávosti som splodený, a v hriechu ma počala moja matka“ (Ž 51,7).** Také veľké sú dôsledky jednej neposlušnosti jedného človeka!

Pripomeňme si ďalšieho muža, ktorý vo svojej dobe hrešil a malo to tiež dôsledky nielen na jeho súčasníkov, na celé kráľovstvo, ale aj do ďalekej budúcnosti. Bol to **Jeroboám**, ktorý vo svojej dobe zaviedol modlárstvo hrubého zrna. Jeho vrcholom bolo to, že dal postaviť dve zlaté teľatá, jedno do Bét-ela a druhé do Dána, o ktorých povedal, že sú to bohovia, ktorí vyviedli izraelský národ z Egypta a povzbudil národ, aby sa im klaňal. Mnoho rokov po jeho smrti sa spomínali jeho hriechy, od ktorých neopustili mnohé generácie po ňom. O mnohých kráľoch po ňom je napísaný smutný refrén, že chodili po ceste Jeroboámovej a chodili, nasledovali, pridržali sa či neodstúpili od jeho hriechov.

Čoskoro pri podtému poslušnosť a jej dôsledky sa pozrieme na **Dávidovu poslušnosť** a jej vplyv na druhých, ale ani on vždy nebol poslušný. Všimnime si, že aj neposlušnosť spravodlivého má dôsledky na druhých rovnako, ako neposlušnosť bezbožných. V 2S 24 je napísané, že Satan naviedol Dávida spočítať

ľud. Z kontextu vyplýva, že podľahol pokušeniu pochváliť sa tým, akú má veľkú armádu, hoci Joábovi sa to od začiatku nepozdávalo a upriamoval jeho myseľ na Pána Boha, ktorý nepotrebuje množstvo k víťazstvám. Keď si uvedomil svoj hriech a vybral trest, ktorým bolo upadnúť do Božej ruky, spoliehajúc sa na to, že Božie milosrdenstvo je väčšie ako ľudské, neskôr v ľútosti povedal: „**Hľa, ja som zhrešil a ja som sa dopustil neprávosti, ale tieto ovce, čože tie urobili?! Nech je, prosím, tvoja ruka proti mne a proti domu môjho otca**“ (2S 24,17). Dávid si bol plne vedomý, že jeho rozhodnutia ako kráľa majú vplyv na jeho celé kráľovstvo. A to nielen tie dobré, ale aj tie zlé.

Milý brat alebo sestra, vieš, že keď opustiš zhromaždenie, prestaneš sa modliť, čítať si pravidelne Bibliu, urobíš zlé rozhodnutie, oddáš sa zbytočnému pitiu vína, necháš sa pohltiť svojou prácou, môže to mať vážne dôsledky na Tvoju rodinu, Tvoje deti, manželstvo, Tvojich súčasníkov ale i pre budúce generácie...? Kiežby nám Pán Boh dal vopred takéto poznanie, skôr, ako si to uvedomil Dávid. Nikdy nie je neskoro urobiť pokánie a vrátiť sa, ako to vidíme pri Dávidovi, ale škoda dôsledkov neposlušnosti, ktoré nemuseli a nemusia prísť.

Uvediem príklad z histórie zvolenského zboru. Pred pár rokmi som sa zoznámil s novou kolegyňou, ktorá nastúpila nielen na rovnaké pracovisko, kde pracujem, ale aj do rovnakého kabinetu. Keď som sa jej predstavil, zaspomínala si na svoju prababku, u ktorej vraj bývalo podobné zhromaždenie ako to, do ktorého chodím. Jej dcéra, teda starká mojej kolegyne, sa ale potom vydala za neveriaceho muža a tým sa vraj to svetlo oslabilo. Moja kolegyňa má od viery jej predkov už veľmi ďaleko. Keď som sa opýtal na mená jej babky a prababky, zistil som, že to boli moji bratia a sestry z kresťanského zboru vo Zvolene, ktorí sa v minulosti schádzali v tom dome. Stačilo jedno zlé

rozhodnutie, jedna neposlušnosť babky, a aké dôsledky to prinieslo pre budúcnosť jej rodiny, napríklad pre jej vnučku! Kiežby som jej ešte mohol pripomenúť vieru jej prababky a kiežby táto vzácna duša v Božích očiach mohla prijať Pána Ježiša!

Zamyslime sa ale ešte nad tým, koho poslušnosťou sa stali mnohí spravodlivými. Bol to **Pán Ježiš**, ktorý sa nám stal spravodlivosťou od Boha. Zomrel za naše nespravodlivosti, za naše hriechy, aby sme mohli byť v Ňom ospravednení pred svätým a spravodlivým Bohom. Jeho smrť má dôsledky na ľudstvo. Je dobré, keď si to pripomíname a nezabúdame na to. Budeme tak robiť aj v nebi. Veď bez Jeho spravodlivosti a poslušnosti, ktorá Ho priviedla na Golgotu, by sme nikdy nemohli byť spravodliví a zmierení s Bohom.

Pred chvíľou sme si spomenuli Jeroboámovu neposlušnosť, ktorá sa ešte dlho spomínala v histórii izraelského národa. Na rozdiel od neho si čítame, že **Dávidova poslušnosť** mala pozitívny ohlas aj na jeho nasledovníkov, o ktorých je ako refrén napísané, že robili (hoci niektorí aj nerobili) čo je spravodlivé v očiach Hospodinových ako ich otec Dávid.

Na záver sa chcem ešte podeliť s jedným biblickým príkladom poslušnosti, ktorý ma veľmi povzbudil. Dôsledky činu tejto poslušnosti sa tiahnu veľmi ďaleko. **Kňaz Pinchas** vykonal vo svojej dobe chrabré skutok, skutok poslušnosti voči Bohu a Božiemu slovu. Izraelský ľud začal smilniť s moábskymi ženami. Výsledkom bol ďalší hriech, modlárstvo. Pinchas verejne prejavil svoju poslušnosť a prebodol kopijou izraelského muža i madianskú ženu, ktorí hrešili proti Hospodinovi. Urobil to napriek tomu, že boli známi vo svojich národoch, ľudia, ktorí mali svoje meno. Vtedy Hospodin zastavil ranu a navyše, dal Pinchasovi, Eleázrovmu synovi, zmluvu pokoja, zmluvu večného kňazstva.

Je zaujímavé sledovať biblickú históriu, ako sa Božie slovo naplnilo. Poslušnosť

Pinchasa mala pozitívne dôsledky na jeho potomkov do ďalekej budúcnosti na rozdiel od neposlušného kňaza Éliho, ktorého neposlušnosť mala opačné dôsledky na jeho potomkov. Môžeme sledovať kňazstvo Pinchasovho potomka Cádoka až do ďalekej budúcnosti na rozdiel od kňaza Ebiatára, Éliho potomka, ktorého kráľ Šalamún zahnal, či inak povedané, Hospodin odtrhol toto kňazské rameňo. Podrobnejšie som sa tomu venoval v článku Súd začína od domu Božieho.

Kiežby sme si boli viacej vedomí toho, aká dôležitá je naša poslušnosť v prvom rade v Božích očiach a následne aj pre nás, naše okolie, našu rodinu, ale i pre budúcnosť. Vďaka Bohu za poslušnosť Pána Ježiša, ktorej dôsledky sú našim požehnaním pre našu časnosť i večnosť.

Krešťan, ročník II., február 1949, číslo 2

ČÍNSKY CHLAPEC

(upravené)

Tento príbeh z minulosti svedčí o sile, vytrvalosti a oddanosti detskej viery.

Čínsky misionár Jones rozpráva:

Blízko nášho misionárskeho strediska bývala rodina, ktorej rodičia sa zaviazali prísahou, že ani oni, ani ich deti nikdy nevkročia do našej modlitebne. Všetci sa podriadili, až na 11-ročného syna. Otec mu pohrozil prísnyim potrestaním, ak sa opováži znevážiť rodinu a pôjde na zakázané miesto.

Spôsob nášho zvolávania ľudí do zhromaždenia bol nasledovný: Keďže naša miestnosť bola na rušnej ulici, nechali sme otvorené dvere a začali zhromaždenie duchovnou piesňou. Po prvej piesni vošli niektorí ľudia dovnútra a niektorí postávali okolo otvorených dvier. Tam stál i menovaný chlapec ErKuei. Ako počúval postupoval bližšie, až nakoniec

vošiel a sadol si na prednú lavicu. Otec splnil svoju hrozbu a potrestal ho za neposlušnosť svojmu príkazu. Chlapca to neodradilo a prichádzal, hoci vedel, čo bude, keď sa vráti domov. Po jednom zhromaždení sme s ním hovorili a ErKuei porozumel evanjeliu a prijal Pána Ježiša Krista za svojho Spasiteľa.

Aby synovi prekazil prísť do zhromaždenia, vymýšľal jeho otec rôzne prekážky. Zo všetkých boli dôležité pre otcove spasenie dve udalosti.

Prvá udalosť, ktorá svedčila o synovej potrebe zhromaždenia. Tesne pred zhromaždením, poslal syna po rebríku na povalu po nejakú vec. Keď bol chlapec hore, otec vzal rebrík a odišiel. ErKuei vybral niekoľko kusov zo strešnej krytiny od ulice a volal na okoloidúcich, aby mu pristavili nejaký rebrík. Napokon sa nad ním niekto zľutoval a ErKuei sa s malým oneskorením, ale šťastný, objavil v zhromaždení. No tentoraz za to draho zaplatil. Otec bil chlapca pri návrate domov tak, že ho to trvalo poznačilo. Odvtedy nemohol vzpriamene chodiť.

Druhá udalosť, ktorá svedčila o synovej živej viere. Stalo sa to v čase slávnosti v tamojšom chráme. Všetci obyvatelia mesta išli do chrámu vzdať poctu ich bohu. Keď naliehal otec na syna, že musí ísť tiež, chlapec sa bránil: „*Otec, ja už nemôžem, lebo ctím živého Boha a verím v Pána Ježiša Krista, ktorý zomrel za mňa.*“ Na to otec schytil syna a ťahal ho do chrámu. No modlu musel podľa obradu zobudiť k činnosti kňaz. Otec bežal za kňazom a syn ušiel do zhromaždenia. Otec vedel, kde je. Bežal k modlitebni, ale prísaha mu zabránila vstúpiť a preto odišiel domov.

ErKuei, hoci so strachom, odobral sa domov. Prehovárali sme ho, aby nešiel, pretože sme sa o neho obávali. On napriek tomu išiel. Keď sa vrátil domov, našiel otca v hlbokom zamyslení. ErKuei stál a čakal. Otec sa naň pozrel a povedal: „*Pozri, synu, odmietaš klaňať sa nášmu*

bohu preto, že ctíš živého Boha a tiež Ježiša Krista, o ktorom si nám viac ráz rozprával. Takže ma zaved' do vašej modlitebne, nech počujem o ňom.“

ErKuei nestrácal čas a priviedol otca do zhromaždenia. Sadli si vedľa seba a počúvali evanjelium. Počas kázania sa ErKuei otca niekoľko ráz opýtal: „Otec, porozumel si?“ Na jeho otázku dostal vždy zápornú odpoveď.

Keď som zatváral Bibliu na znamenie, že končím, ErKuei sa ešte raz opýtal: „Otec, porozumel si?“ Keď dostal zápornú odpoveď, obrátil sa ku mne a zvolal: „Učiteľu, nezakončuj ešte, lebo môj otec ešte neporozumel!“

A tak som pokračoval. Zhromaždenie sa predĺžilo. Po dvoch hodinách, keď sa ErKuei ešte raz obrátil k otcovi s tou istou otázkou, na ktorú mu otec konečne odpovedal: „Synu, už viem, že Ježiš zomrel i za mňa“, ErKuei pozrel na mňa a blažene mi povedal: „Učiteľu, môžeš zakončiť. Môj otec už porozumel.“

A jeho otec to svojím životom potvrdil. Sám svedčil ľuďom o svojom Spasiteľovi. Veľmi žiaľil nad zmrzačením svojho syna. Utešoval sa tým, že nebyť synovej vytrvalosti, možno by nikdy neprišiel k spaseniu. ErKuei získal pre Pána i svoju matku, ktorá zostala verná až do smrti.

William Edwy Vine (1873-1949)

Krešťan, ročník II., február 1949, číslo 2

PODMIENEČNÉ PRIATEĽSTVO

„Vy ste mojimi priateľmi, ak činíte všetko, čo vám ja prikazujem.“ (J 15,14)

Pán Ježiš vyložil svojim učeníkom podobstvo o viniči a jeho letorastoch. Ukázal im, že Jeho život prúdi do Jeho údov ako miazga viniča do letorastov. Potom im hovoril o Jeho láske k nim ako k svojim priateľom a spomenul podmienky toho

priateľstva. Všetci veriaci sú údmi Jeho Tela. Všetci náležia k Jeho nebeskej rodine. Všetci sú Božími deťmi. V tejto svojej reči Pán zdôrazňuje, že Jeho nasledovníci majú milovať jeden druhého. A ak to konajú, nastáva medzi nimi a Pánom zvláštny vzťah – priateľstvo. Taký je výsledok milujúceho a poslušného života.

Pán chce, aby toto Jeho priateľstvo užívali všetci Jeho učeníci. Akoby sme mohli požívať Jeho priateľstvo, ak nechodíme v Jeho láske?

Vidíme teda, že výraz moji priatelia nepatrí všetkým veriacim bez rozdielu. Ani nie nejakému vybranému krúžku veriacich. Ono patrí všetkým, ktorí svojou poslušnosťou voči Jeho prikázaniám, majú Jeho myseľ a sú v obecnstve s Ním. Abrahám bol nazvaný Božím priateľom preto, lebo išiel cestou poslušnosti, konal Božiu vôľu:

„Abrahám uveril Bohu a počítalo sa mu to za spravodlivosť, a bol nazvaný priateľom Božím.“ (Jk 2,23).

Len nakoľko zachovávame Kristove prikázania, zostávame v Jeho láske. A nakoľko zostávame v Jeho láske, zakúšame sladkosť Jeho priateľstva. Poznávame čo je to, mať jednu myseľ s Ním, mať jedno srdce a jeden cieľ. Toto sú znaky pravého priateľstva s Kristom, ktoré nás povznáša nad pomer Jeho sluhov. Sme síce Jeho služobníci, ale On hovorí:

„Už vám nehovorím viacej sluhovia, lebo sluha nevie, čo robí jeho pán. Ale vás som nazval priateľmi, lebo všetko, čo som počul od svojho Otca, oznámil som vám.“ (J 15,15).

Tento osobitý, priateľský vzťah spočíva na zjavenej a konanej Božej vôli. Len keď to konáme, tak skutočne chodíme s Bohom a sme Božími priateľmi.

Pierson Arthur Tappan

Krešťan, ročník I., marec 1948, číslo 3

**AUTORITA
BOŽIEHO SLOVA***(upravené)*

„A videl som na pravici sediaceho na tróne knihu, popísanú zvnútra i zozadu, zapečatenú siedmimi pečaťami. A videl som silného anjela, ktorý hlásal veľkým hlasom: Kto je hoden otvoriť knihu a zrušiť jej pečate? A nikto nemohol na nebi ani na zemi ani pod zemou otvoriť knihu ani nazrieť do nej.“ (Zj 5,1-3).

V Zjavení 5. kapitole máme obrazne ukázanú najvyššiu autoritu a velebnosť Písma Svätého. Vidíme knihu (zvitok), popísanú zvnútra i zvonku, zapečatenú siedmimi pečaťami. Táto kniha je v ruke toho, ktorý sedí na tróne a obsahuje jeho nedostihnuteľnú slávu.

Pečať v Písme znamená mlčanie, tajomstvo, úplnosť. Hlavne keď ide o autentickosť, autoritu a neporušiteľnosť zapečatenej knihy. Táto kniha predstavovala napísané Božie slovo, preto má Boží súhlas a Božiu moc. Je jeho slovom, zrkadlom jeho vlastností.

**Sedem pečatí na Božom slove
zobrazujú:**

1. Pečať všadeprítomnosti, večnosti a nezmeniteľnosti. Pečať nezávislosti na mieste alebo čase. Jej obsah je rôzny a pisatelia rozmanití.
2. Pečať suverenity a velebnosti. Pečať prozreteľnej úpravy udalostí jednotlivcov a celého ľudstva.
3. Pečať vševedúcnosti a múdrosti, ktoré sa prejavujú v zjavovaní dávnej minulosti a v určovaní ďalekej budúcnosti.
4. Pečať pravdy, pravdivosti, neomylnosti a presnosti vo veciach mravoučných,

duchovných a v celej oblasti pravdy.

5. Pečať spravodlivosti a nepoškvrnenosti v podaní morálnej i duchovnej úrovne obcovania, služby a charakteru.
6. Pečať všemohúcnosti, priazne a lásky v jej duchovnej moci, ktorá premieňa a privádza k novému životu.
7. Pečať nekonečnosti a svätosti, ktorá sa zjavuje v nadľudskom zjavení dokonalej slávy Božieho charakteru.

Takto rozmnožené svedectvo má sedem-násobné potvrdenie jeho autority.

Písmo samé potvrdzuje svoj Božský pôvod takým spôsobom, že k tomu ani nemožno, ani neslobodno nič pridať. Toto je jedinečne zdôraznené v tejto kapitole.

I keby táto kniha poukazovala len na Zjavenie, i vtedy platí pravidlo, že to, čo je pravdou o čiastke, je pravdou i o celku.

**Z tejto kapitoly zisťujeme
týchto niekoľko právd o Písme:**

- Ničím neporovnateľnú velebnosť Písma Svätého. To je dokázané v tom, že nijaké stvorenie, ani anjel ju nemohol vziať z ruky toho, ktorý ju držal. Slovom, nikto sa nemohol do nej pozrieť.
- Nenarušené tajomstvo Písma, ktoré je zapečatené siedmimi pečaťami. Nikdy nikto mu neporozumel bez Božského výkladu Ducha Svätého.
- Nedeliteľná jednota Písma s Baránkom, ktorý je živým slovom. Len On sám je hodný vziať tú knihu a zrušiť jej pečate.
- Úplný charakter Kristovej osoby. Lev a Baránok: Kráľ a Kňaz. Preto môže učiniť z nás kráľov a kňazov.
- Moc Kristovej krvi, ktorá jediná ruší pečate tej knihy a zjavuje jej obsah. Dve myšlienky prechádzajú celým Písmom, totiž Kristove kňazstvo a Jeho kráľovstvo. Prvé nachádza svoj výraz v Baránkovi a druhé v levovi.

Charles Mackintosh

Krešťan, ročník I., apríl 1948, číslo 4

ROZMANITOSŤ A JEDNOTA

Stredobodom všetkých právd v Písme je Pán Ježiš, ktorý je tou Pravdou. Toto vidíme aj v evanjeliách a epištolách Nového Zákona.

Každý zo štyroch evanjelistov vedený Svätým Duchom podáva osobitný pohľad na Krista. Matúš Ho predstavuje v Jeho vzťahu k Židom – ako ich Mesiáša; Syna Dávidovho, Syna Abrahámovho. Dediča zaslúbení, ktoré boli dané otcom.

Marek Ho predstavuje ako horlivého Pracovníka, usilovného Služobníka, neúnavného Kazateľa a Učiteľa.

Lukáš Ho predstavuje ako Človeka Krista Ježiša a Jeho vzťah ku všetkým ľuďom. Syna človeka, Syna Adamovho.

Ján píše o Božom Synovi, o Synovi Otcovom, nebeskom človekovi v Jeho nebeských vzťahoch.

Napriek tomu, že máme štyroch rôznych pisateľov, všetci sa zhodujú. V tejto krásnej rôznosti je dokonalý súlad, dokonalá jednota.

Matúš si neodporuje s Markom, Marek s Lukášom, ani Lukáš s Jánom. Pretože každý sa pohybuje vo svojej dráhe okolo toho istého veľkého streda – Krista. Preto sa nevrážajú a sú nepostrádateľní. Ak by jeden z nich chýbal, chýbala by nám jedna črta slávy Božieho syna. Radostná úloha Svätého Ducha je ukázať Božieho Syna v Jeho plnej sláve. To je poslanie každého zo štyroch evanjelií.

Rovnako je to s novozákonnými listami. Pavol píše iným spôsobom ako Peter. Petrov spôsob podania je iný než Jánov a Jánov iný ako Jakobov. Ani dvaja z nich nie sú totožní v spôsobe podávania výživy. No všetci sa zhodujú v obsahu. Sú v duchovnej harmónii. Niet medzi nimi rozpor, lebo tiež sa pohybujú vo vlastnej

dráhe okolo spoločného streda – Krista. Majú rozdielu dráhu, ale jeden stred.

Pavol podáva veľkú pravdu o vzťahu človeka k Bohu na podklade dokonalého vykúpenia. Aj Božiu radu o Izraelovi a Cirkvi.

Peter hovorí o kresťanovom pútnictve a Božom panovaní nad svetom.

Jakob zdôrazňuje praktickú spravodlivosť.

Ján otvára veľkú tému večného života, ktorý bol najprv u Otca, potom bol zjavený v Synovi, potom oznámený nám a na koniec bude zjavený v budúcej sláve.

Nebolo by rozumné trvať na šablónovitom spojení tohoto rôzneho podania Pánových služobníkov. Nebolo by múdre hľadať medzi nimi disharmóniu a rozpory. Postaviť Matúša proti Markovi, Marka proti Lukášovi, Lukáša proti Jánovi a Jána proti všetkým trom. Bolo by to priamo detské, keby niekto povedal: „*Pre mňa je dôležitý Pavol a Jakob je pod moju úroveň. Petra a Jána nemám rád. Mne vyhovuje len Pavlove podanie. Pavol je môj vzor.*“ Každé takéto a podobné mudrovanie je hriešne a bláznivé. Preto ho musíme hneď prehlásiť za lož a zavrhnúť.

Rôzni pisatelia Písma sú nástroje toho istého Ducha, ktorými vyniesol na svetlo rôznu slávu Kristovu. Preto ich všetky potrebujeme. Nezaobídeme sa bez Matúša, ani bez Marka, bez Lukáša ani bez Jána. Neznižujeme Petra a Jakoba, že nepodávajú tak vyvýšené a vznešené pravdy ako Pavol a Ján. Každý z nich je nenahraditeľne potrebný, pretože podáva jemu zverenú pravdu. Utrpeli by sme škodu uprednostňovaním len istého druhu pravdy alebo služobníka, ktorý nám ju mal podať.

Prví kresťania upadli do tejto chyby, za čo ich Pavol veľmi káral. Jedni boli Pavlovi, jedni Apollovi, jedni Kéfašovi a jedni Kristovi. Všetci sa mýlili. Tí, čo tvrdili, že sú Kristovi, práve tak blúdili, ako ostatní. Boli telesní a zmýšľali po ľudsky. Ich hrdosť jeden proti druhému nebola múdra,

lebo všetci boli Kristovi služobníci. Náležali celej Cirkvi. Práve tak je to i dnes v Božej Cirkvi. Sú rôzni pracovníci a sú rôzne pravdy. Je našou povinnosťou uznávať ich a radosť sa z nich. Nie nadúvať sa proti niektorému z nich. To je telesné. A neprijímať Kristových služobníkov, to je neprijímať pravdu, ktorú prinášajú. Tak sa mnohí oberajú o milosť a požehnanie. **„A tak nech sa nikto nechváli ľuďmi. Lebo všetko je vaše, bud' Pavel, bud' Apollo, bud' Kéfaš, bud' svet, bud' život, bud' smrť, bud' prítomné veci, bud' budúce, všetko je vaše a vy ste Kristovi a Kristus je Boží“ (1K 3,21-23).**

To je pravý Boží spôsob hľadania. Len takto sa vyvarujeme siekt a stranickosti v zhromaždení. Je len jedno Telo, jedna Hlava, jeden Duch, jedno Božské a dokonalé zjavenie – Písmo sväté. Údov je mnoho i darov. Sú i rôzne pravdy, mnohé a rozličné služby. Všetky nám ich dal Boh, lebo všetky potrebujeme. Boh nám nedal rôzne dary a služby nato, aby sme ich postavili proti sebe, ale aby sme ich v pokore a s vďakou užívali pre cieľ, ktorý im určil Boh – zjavenie slávy Kristovej. Keby boli všetci Pavlovia, kde by boli Petrovia? Keby všetci Petrovia, kde by boli Jánovia? No nielen to, ale aký výsledok bude z toho, ak sa utiahneme k osobitnej pravde alebo spôsobu služby? Nie iný, ako vypestovanie jednostranného charakteru.

Všetci máme sklon k jednostrannosti. Tomu zlu nič tak nepomáha, ako prílišné zdôrazňovanie niektorých právd, na úkor ostatných, práve tak významných. Ale všetci máme byť posväcovaní celou pravdou, nie len čiastkou z nej. Máme sa tešiť z každej pravdy a vítať nádobu, ktorá ju prináša. Nadúvanie jedného proti druhému signalizuje, že sa zaoberáme viac nádobami ako pravdou, ktorá je v nich. Zaoberať sa ľuďmi viac ako Bohom je veľká chyba. **„Ktože je tedy Pavel a kto Apollo okrem toho, že sú služobníkmi, skrze ktorých ste uverili? A to každý, ako mu dal Pán“ (1K 3,5).**

V tom spočíva tento veľký princíp. Boh má rôzne nástroje pre svoje dielo a my si ich máme všetky ceniť ako nástroje a nič viacej. Satan sa neprestajne usiluje uviesť Boží ľud pod rôzne hlavy, smery a strany, aby tak roztrieštil Cirkev na sekty a skazil jej viditeľnú jednotu. Nech sú nám známe tieto jeho plány, len tak budeme usilovať o zachovávanie jednoty Ducha v zväzku pokoja. Ako dosiahneme tento veľký cieľ? Tak, že sa budeme držať nášho streda, našej Hlavy – Krista. Keď sa budeme Ním zamestnávať a piť Jeho Ducha a chodiť v jeho šľapajach. To dokážeme, keď budeme pokorení pri Jeho nohách so skrúšeným srdcom a pokorným duchom. Tak sa zasvätime Jeho službe a budeme zveľaďovať Jeho vec k rozšíreniu Jeho slávy a k požehnaní údov Jeho Tela.

To nás uchráni od treníc, bojov, hádok a neúčinných otázok, teórií, predsudkov a straníctva. Potom budeme schopní privlastniť si rôzne pravdy Písma, ktoré nás všetkých vedú k jednému božskému stredobodu ako lúče, ktoré vyvierajú z jedného večného zdroja. Budeme sa radosť z veľkej skutočnosti, že všetky skutky Božie v každej časti prírody a milosti, všetky veci na zemi aj na nebi, v čase aj vo večnosti nie sú jednotvárne, ale ušľachtilo rozdielne. Slovom, Božia univerzálna a večná zásada je: Rozmanitosť a jednota.

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 18., 2. 2. 1959

JEDEN VEDĽA DRUHÉHO

„A vedľa neho stavali mužovia z Jericha a zase vedľa neho staval...“ (Neh 3,2)

Rozborený Jeruzalem stavalo viac, ako tridsať skupín. Boli tam obchodníci, zlatníci, lekárnici atď. Ľudia rôzneho stavu a povolania. A predsa sa pevne postavili

k sebe na hromadu rozvalín a pracovali i s lopatou, i s čakanom svorne, vedľa seba. Nie proti sebe alebo jeden nad druhým, ale pekne vedľa seba. To sú krásne slová.

Čo sa to tu stalo? Veď to nie je obyčajou ľudí, ale skôr pracovať proti sebe, prekážať jeden druhému. Čo ich tak zmenilo? Musela prísť katastrofa! Jeruzalem musel byť obrátený v trosky, aby bol ľud Boží spojený a pracoval svorne vedľa seba.

Teraz sa stavia ten nebeský Jeruzalem. Začal ho sám Boží Syn. On opustil majestáť a stáva sa tesárom, chodí a volá k práci, veľkej práci. Odstraňovať „trosky“, čo spôsobil hriech. Prišiel nás spojiť s Bohom a jedného s druhým. Lekára i murára postaviť vedľa seba. Lebo tak učinil i On sám. Najslávnejší sa postavil vedľa človeka, vedľa hriešnikov, vedľa lotrov. To je krásny vzor.

Ján Siracký

Krešťan, ročník II., január 1949, číslo 1

ABY MOHLI ÍŠŤ VO DNE I V NOCI

„A Hospodin išiel pred nimi, vodne v oblakovom stĺpe, aby ich viedol cestou, a v noci v ohnivom stĺpe, aby im svietil, tak aby mohli ísť vodne i v noci.“ (2M 13,21).

Bola to slávna udalosť. Keď Hospodin viedol svoj ľud z Egypta, z domu služby. Zrovna tak slávne bolo i to, keď ich potom viedol do zaslúbenej zeme cez veľkú a hroznú púšť. Ako vo vyvedení, tak aj v ďalšom vedení, zjavila sa Jeho Božská moc, múdrosť, dobrota a vernosť, ako o tom čítame: **„...že ich nevedol Boh cestou do zeme Filištínov, hoci bola bližšia, pretože Boh riekol: Aby neľutoval ľud, keď by uvidel vojnu, a vrátil by sa do Egypta.“ (2M 13,17).** Spomenutá cesta bola najkratšia a najpohodlnej-

šia medzi Egyptom a zaslúbenou zemou. Keby Boh ponechal voľbu cesty svojmu ľudu, boli by si iste vyvolili túto. Ale výsledok by bol ten, že pre vzniknuté ťažkosti by sa hneď vrátili do Egypta. Tomu Boh predišiel tak, že ich nevedol tou cestou.

Z toho nám plynie poučenie, že najľahšia cesta nie je vždy najlepšia a najužitočnejšia. Ba často je veľmi nebezpečná.

„Preto Boh viedol ľud okolo, cestou na púšť, smerom k Červenému moru.“ (2M 13,18). Pri pohľade na mapu sa náš rozum opýta: Načo taká veľká obchádzka? Na každé naše prečo má Boh svoje preto. To, čo sa dozvieme z ďalších kníh Biblie, je odpoveďou na túto otázku.

Mali tým dosiahnuť medzi iným dve veci:

1. Poznanie seba, svoju zlosť a nevernosť,
2. poznanie Boha v Jeho добрote a vernosti.

Slovom, cesta púšťou im mala byť škoolou, v ktorej sa mali naučiť takým veciam, akým by sa nenaučili nikde inde.

Putovanie

Teraz si povšimnime bližšie toto ich putovanie, lebo i nám platia slová: **„A toto všetko sa dialo tamtým predobrazne, a je napísané na naše napomenutie, ku ktorým došli konce vekov.“ (1K 10,11).**

Mojžiš ako Bohom ustanovený vodca vedel, že sa uberajú cez nebezpečné kraje, preto sa modlil: **„A tak teraz prosím, ak som našiel milosť v твоjich očiach, prosím, oznám mi svoju cestu.“ (2M 33,13).** Mojžiš nechcel urobiť ani krok v neistote, krok do tmy. Chcel vidieť Božiu cestu na púšti. Naplnil Boh túto jeho prosbu? Naplnil! A ako slávne: **„A Hospodin išiel pred nimi, vo dne v oblakovom stĺpe, aby ich viedol cestou, a v noci v ohnivom stĺpe, aby im**

svietil.“ (2M 13,21). Potrebovali niečo viac? Nie. To im stačilo. Boh tak upravil ich cestu, že mohli ísť vo dne i v noci.

I nám, kresťanským pútnikom, dal v tomto bohatstvo poučenia, potešenia a posilu. Boh nepremenil púšť v úrodné pole, cez ktoré by sa Jeho ľud pohodlne pochodovalo, hoci to mohol urobiť. Ani neodstránil studenú a tmavú noc. Tiež neurčil, aby jeho ľud pochodoval iba cez deň. Keď chcel, aby pokračovali v ceste aj v noci, pohol sa ohnivý stĺp a oni ho nasledovali. Z Písma i zo skúseností vieme, že Boh nikdy nežiada nemožné veci od svojho ľudu. Keď dopustí na nás nejakú noc utrpenia, dá nám svetlo, aby sme v tej tme mohli napredovať: **„...Kto taký, ktorý chodí v tmách a nemá jasného svetla? Nech sa nadeje na meno Hospodina a nech sa spoľahne na svojho Boha.“** (Iz 50,10). Spoliehaním sa na Hospodina dostávame svetlo. Keby sme si sami vyberali cestu, iste by sme si ju vybrali bez noci. No, či by nám to slúžilo k dobrému?

Slávne prehlásenie

„Neučinil Hospodin tak, aby bol uhol oblakový stĺp vo dne alebo ohnivý stĺp v noci pred ľudu.“ (2M 13,22). Či môže byť niečo slávnejšie, ako toto prehlásenie? Boh nikdy nesklamal svoj ľud. Vo dne potrebovali oblak, aby im ukazoval cestu a chránil ich pred úpalom. V noci ohnivý stĺp, aby im ukazoval cestu, kadiaľ majú ísť.

My si myslíme, že by sa nám najlepšie išlo v slnečnej prosperite, bez oblaku sklamaní, neistoty a hrozby. Boh vie, že ten oblak potrebujeme, aby sme neutrpeli úpal slnka. Boh upravuje cestu svojho ľudu tak, aby mohol napredovať vo dne i v noci, cez zďar i nezďar: **„Cez slávu i pohanu, cez zlú i dobrú povest’...“** (2K 6,8); cez hojnosť i chudobu a cez radosť i žalosť. Keď na nás príliš svieti slnko radosti, zošle nám oblak neistoty, aby nám prí-

lišná radosť neuškodila. Keď sme v noci zármutku a sklamaní, zošle nám ohnivý stĺp potešenia, aby nám zármutok neublížil.

Napredovanie

Vo dne i v noci, za každého stavu srdca a za všetkých okolností, Boží ľud môže a má napredovať. Začíname nový deň, nový týždeň, nový rok a pred nami je neznáma cesta púšťou sveta a času. Preto je na nás: **„...aby sme sa ponížovali pred svojim Bohom hľadajúc od neho priamu cestu pre seba, pre svoje deti a pre všetko svoje imanie“** (Ezd 8,21). My si nemôžeme sami voliť ani cestu, ani čas, kedy máme ísť po nej. Preto urobíme dobre, keď zvoláme ako Mojžiš a Ezdráš: Ukáž nám svoju cestu!

Tak isto nemôžeme Pánovi ani určovať, aby nás viedol len vo dne. Keď Mu dôverujeme, že nás miluje, tak sme si istí, že nám pripraví to najlepšie pre nás na celej našej ceste púšťou. Zverme sa cele Jeho vedeniu. Jemu neprekáža ani tmavá noc, ani páľčivý deň. On vedie jednako svoj ľud k vytýčenému cieľu.

Napredovanie s dôverou a istotou

„A Hospodin išiel pred nimi.“ (2M 13,21) Boží ľud, vedený stĺpom a oblakom napreduje za každého počasia a obdobia. U Neho je noc ako deň, bezvetrie ako búrka. Tichá príroda mu nepomáha a búrlivá neprekáža. Jeho i more i vietor poslúchajú. A Hospodin ide pred Jeho ľudom. Nie púhy oblak alebo ohnivý stĺp, ale sám Hospodin v tom oblaku a stĺpe. S takou dôverou a istotou vkročme do nového dňa, týždňa, mesiaca, roku. Vedzme, že i v dnešných časoch a pomeroch Boh upraví našu cestu tak, aby sme mohli pochodovať vo dne i v noci. Aby sme mohli robiť pokrok v duchovnom živote, v duchovnej práci a duchovnom boji. I keď je

pred nami neznáma cesta, nebojme sa vykročiť na ňu, lebo pred nami ide Hospodín, ktorý nás vedie so zvláštnou opatrnosťou svojich rúk (Ž 78,72). Vodí nás bezpečne a preto sa nemáme strachovať (Ž 23). V ňom je záruka, že nás dovedie k svojmu cieľu – do mesta k bývaní:

„Lebo tento Boh je našim Bohom na večné veky. On nás bude vodiť až do smrti.“ (Ž 48,15).

„Blúdili po púšti, po pustej ceste, kde nenašli mesta na bývanie... a viedol ich po rovnej ceste, aby išli do mesta na bývanie.“ (Ž 107,4.7).

Ján Siracký

Krešťan, ročník II., február 1949, číslo 2

DUCHOVNÁ VYROVNANOSŤ

„Ale teraz zložte aj vy to všetko: hnev, prchnosť, zlosť, rúhanie, mrzkomluvu zo svojich úst. Neluhajte jeden druhému, keď ste vyzliekli starého človeka s jeho skutkami a obliekli nového, obnovujúceho sa cieľom pravej známosti, podľa obratu toho, ktorý ho stvoril, kde už niet ani Gréka, ani Žida, obriezky ani neobriezky, barbara Skýtu, sluhu, slobodného, ale všetko a vo všetkom Kristus.“

A tak si oblečte ako vyvolení Boží, svätí a milovaní, srdečnú sústrasť milosrdnú, dobrotivosť, pokoru, krotkosť, zhovievavosť znášajúc jeden druhého a odpúšťajúc si, keby mal niekto na niekoho žalobu, ako aj Kristus odpustil vám, tak aj vy. Ale nad to, nado všetko oblečte si lásku, ktorá je pojivom dokonalosti.“ (Ko 3,9-14).

V duchovnom živote sú pravidlá, ktoré si každý kresťan musí všímať. Jedným z nich je duchovná vyrovnanosť (rovnováha).

K duchovnej vyrovnanosti patrí odloženie (vzlečenie) starých vecí kvôli oble-

čeníu sa do nových. Zle je tam, kde toto pravidlo nepoznajú alebo neposlúchajú. Tam nastáva duchovný chaos a tma. Žalostný obraz takého človeka máme v tom, z ktorého bol vyšiel nečistý duch. Po nejakom čase sa vrátil do neho so siedmymi horšími, ako bol sám. Čo bola príčina tejto tragédie? To, že sa ten človek síce zbavil zlého ducha, ale neprijal dobrého a to sa mu stalo osudným. Keby prijal dobrého ducha, jeho dom by nezostal prázdny, nebolo by miesto pre nečistého ducha.

Z toho sa učíme, že nestačí sa len zbaviť zla, ale musíme prijať dobré. Nie len oškliviť si zlé, ale pripojiť sa i k dobrému (R 12,9): **„Nech sa vám oškľiví zlé a pridržajte sa dobrého.“** Nie len opustiť zlé, bezbožnú spoločnosť, ale pripojiť sa k dobrej, duchovnej spoločnosti. Nie len odhodiť svoje vlastné bremeno, ale aj prijať bremeno Pána Ježiša. V tom je duchovná vyrovnanosť.

Z Mojžišovho života sa učíme mnohým krásnym veciam. Spomenieme tu dve z nich, ktoré nám pripomínajú Mojžišovu vyrovnanosť. **„Vierou Mojžiš, keď už bol veľký, odoprel volať sa synom dcéry faraónovej a radšej si vyvolil trpieť a strádať s ľudom Božím, ako mať dočasný pôžitok hriešny.“** (Žd 11,24-25). Mojžiš si odoprel jedno kvôli tomu druhému. Nezostal v takzvanej neutralite. V jeho vnútri nenastalo vákuum, lebo len čo sa jedného vzdal, druhé si vyvolil. Toto jeho rozhodnutie malo ďalekosiahly význam. Bol to prvý skutok viery v jeho živote. Svojím rozhodnutím sa vzdal výhod a slávy a vystavil hnevu pohrdnutej kráľovskej výsosti. Ak by sa riadil rozumom, nerozhodol by sa takto. Každý iný na jeho mieste by sa nevzdal tak vysokého postavenia v spoločnosti.

Čo viedlo Mojžiša k tomuto kroku? Bolo to Božie zjavenie z Božích slov, ktoré počul, lebo viera pochádza skrze počutie. Preto vedel čo má robiť a hlavne, že to, čo vierou chcel aj vierou vykonal.

Len vierou mohol opustiť Egypt, ku ktorému ho pútala jeho prirodzenosť. Odoprieť si to, z čoho mal toľko pôžitkov bolo nemožné bez viery. Toto je zdravý duchovný postup.

Mnohí sme v pokušení podržať si z toho starého života čím viac. Kto neodolá, je chytený v pasci.

Všeobecné pravidlo

Tento skutok viery, aký vykonal Mojžiš, sa musí prejavíť pri každom človekovi, ktorý prijal Pána Ježiša. Tak to bolo aj s Danielom a jeho priateľmi v Babylone:

„A Daniel si položil na srdce, že sa nebude poškrvňovať pokrmom kráľovým a vínom, z ktorého on pije. A prosil náčelníka dvoranínov, žeby sa nemusel poškrvňovať. A Boh dal Daniela v milosť a v zľutovanie pred náčelníkom dvoranínov...“ (Da 1,8-16).

Nie je to ľahké vzdať sa dobrých vecí tela a sveta. Je to však Boží postup k duchovne vyrovnanému životu. Bez toho nie je možný duchovný vzrast a pokrok.

Aj Pavol to vedel, keď povedal: **„Ale to, čo mi bolo ziskom, položil som pre Krista za stratu.“** (F 3,7-8).

Dobrovoľnosť

Takéto odriekanie musí byť dobrovoľné, pochádzajúce z vnútorného presvedčenia a rozhodnutia. Mojžiša, Daniela, Pavla a iných veriacich nikto nenútil, aby sa vzdali vecí, na ktoré mali prirodzené právo. Kto sa dá Pánovi vyučiť a viesť, ten bude dobrovoľne opúšťať veci, ktoré sú proti Božej vôli. Nebude ich ani hájiť, ani nariekať, že sa ich musí vzdať. Vierou odoprie zostávať v nich a požívať ich.

Príčina odrieknutia

Odriekanie sa bez viery neprináša duchovne vyrovnaný život. Tá istá Božia múdrosť, ktorá nás vyučuje vzdávať sa

niektorých vecí, učí nás vyvoliť si dobré a Bohu milé veci. Za duchovným odopieraním nasleduje duchovná voľba. Namiesto, aby sme náležali svetu, chceme náležať Božiemu vyvolenému ľudu. Mojžiš si vyvolil trpieť a strádať s Božím ľudom namiesto časných a hriešnych egyptských pôžitkov, lebo hľadel na odplatu. Tak aj my, bratia a sestry. Vyvoľme si radšej žiť, pracovať a trpieť s Božím ľudom, ako si užívať hriech a márnosť tohoto veku.

K tomu potrebujeme Božiu vieru, ktorá je mocným činiteľom Božím. Nestačí chvilkové nadšenie. Ono skoro ochladne. Nič nám nebude ťažké, keď si uvedomíme, **„že nám je to z milosti dané, aby sme v Krista nie len verili, ale pre Neho i trpeli“** (F 1,29). Pán nám bohato odplatí a nahradí to, čoho sme sa vzdali na Jeho rozkaz a pre Neho. Mária si vyvolila dobrú stránku – sedieť pri nohách Pánových. Ruť sa vzdala svojho rodného kraja a išla so svojou svokrou. Mnohí išli k Dávidovi do vyhnanstva, za čo ich Dávid vyznamenal. Tým všetkým platili slová: **„Aké veľké a mnohé je tvoje dobré, ktoré si skryl pre tých, ktorí sa ťa boja, to, čo si učinil pre tých, ktorí sa utiekajú k tebe pred synmi človeka.“** (Ž 31,20).

Užitočnosť

Uložme si na srdce pestovanie duchovnej vyrovnanosti. I nám sú určené Pánove slová, keď povedal Petrovi: **„A každý, kto by opustil... pre moje meno, dostane mnohonásobne viac a večný život obdrží dedične.“** (Mt 19,29).

Len taký život je užitočný Pánovi i Jeho ľudu. Len nakoľko vyzlečieme starého človeka s jeho skutkami, natoľko si môžeme obliecť nového človeka s jeho skutkami. Druhé bez prvého nie je možné a prvé bez druhého nemá význam. Nikto nemôže slúžiť Bohu i mamonu. Chcieť byť priateľ sveta i priateľom Božím sa vylučuje.

Nech sa nikto nedomnieva, že si môže podržať Egypt a dosiahnuť zaslúbenú zem.

Miroslav Vyhnánek

KEDY A PREČO BOH KONAL DIVY A ZÁZRAKY

Kresťanské zbory počas svojho trvania kontinuálne odmietali učenie, že Boh chce stále konať (musí konať) divy a zázraky ako za času Pána Ježiša a Jeho apoštolov, ako učenie ľudí prahnúcich po zázrakoch a divoch, no nepoznajúcich z Písma Boží čas pre zázraky a divy a Boží dôvod ku konaniu divov a zázrakov medzi ľuďmi.

1. Chodíme vierou a nie videním

- Viera potrebuje Božie slová, nevera Božím slovám – zázraky a divotvorné moci.
- Viera berie z Božích slov večný život. Nevera z divov a zázrakov – odsúdenie.

Abrahám uveril Bohu bez divov a zázrakov. Videl moc a božskosť Všemocného Boha v hviezdach na nočnej oblohe. Uveril Bohu, že bude mať syna, napriek tomu, že bol starý a jeho žena tiež. V *liste Rimanom v 4. kapitole* Svätý Duch opisuje Abrahámovu veriace srdce ako celkom uspokojené poznaním Boha a očakávajúce neochvejne na naplnenie Božieho zaslúbenia. Boh pretože je Boh, volá to, čo nie je, ako čo by bolo. Preto veriaci Abrahám nepochybuje o zaslúbení Božom a nepotrebuje jeho potvrdzovanie nadprirodzenými viditeľnými divmi a zázrakmi.

Viera vníma Božie slová ako hotovú vec, ako ukončený dej. To nás učí *1. kniha Mojžišova*: Viera stojí na poznaní Boha a Božom slove bez viditeľných zázrakov. Drží sa výrokov Božích a očakáva neochvejne na čas ich naplnenia. Víta ich ako skutočnosť, aj keď sa ešte nesplnili. Nepotrebuje k tomu, aby mohla veriť, zázraky. Ale v časoch duchovného odpadnutia, aký bol v Izraeli za Eliáša a Elizea, Boh pôsobí divmi a zázrakmi, aby odsúdil

neveru Božiemu slovu viditeľnými divmi a zázrakmi tak, ako i za života Pána Ježiša, ktorý „...**hoci učinil tak mnoho divov pred nimi, neverili v neho...**“ (J 12,37).

Z prorockého pohľadu dejín spásy sa učíme, že znamenia a zázraky sa diali:

- cez Mojžiša (klasická SZ doba spasenia),
- cez Eliáša a Elizea,
- cez Pána Ježiša Krista (klasická NZ doba spasenia),
- cez ¹Apoštolov Pána Ježiša.

Znamenia a zázraky boli potvrdením nositeľov zjavenia:

- Pán Ježiš robil znamenia Mesiáša (Mt 11,4-6)
- Apoštoli robili znamenia Apoštolov (2. Kor.12,12)

Znamenia a zázraky sa opäť objavujú v poslednom čase ako zvedenie:

Žd 2,3-4	2. Ts 2,9-11
• Znamenia	– mocné pôsobenie
• Zázraky	– znamenia
• Rôzne moci	– zázraky

Biblia učí: Znamenia a zázraky boli podmienené dobou (vekom, epochou).

Prečo konal Boh zázraky v dobe Mojžiša?

Podľa Písma koná Boh zázraky v dobe Mojžiša preto, lebo začína novú éru – spasenia svojho ľudu, podľa svojho zaslúbenia Abrahámovi.

Vyvádzal svoj ľud silnou rukou. Divmi a zázrakmi Boh potvrdzuje izraelskému

¹Apoštoli s veľkým písmenom „A“ – len tí dvanásti; apoštoli s malým „a“ – falošní apoštoli

ľudu i faraónovi Mojžiša ako svojho služobníka a Božieho proroka, ktorý koná Božiu vôľu a hovorí slová, ktoré počul priamo od Boha.

Doba vyvedenia izraelského ľudu z Egypta je parabola k dobe Pána Ježiša. Aj vtedy Boh potvrdzoval slová veľkého spasenia, „**o ktorom začal najskôr hovoriť Pán, divmi, mocami a zázrakmi**“ (Žd 2,4). A potom aj za čias Apoštolov, ktorých slová potvrdzoval rovnako a z rovnakého dôvodu. Pán Ježiš rušil prvé, aby postavil druhé (Žd 10,9). Jeho príchod bol koncom jednej duchovnej epochy a začiatok novej. Pán Ježiš začal dobu milosti slovom o veľkom spasení a Boh to potvrdzoval mocou divov a zázrakov, ktoré skrze Neho konal.

Ale keď už bol Izraelský národ vyslobodený a vovedený do zeme zaslúbenej Abrahámovi, Izákovi a Jakobovi, zázraky z Egypta skončili. Izraeliti mali pamätať na ne ako na prejav Božej silnej pravice. Ale keď ich Boh vydal na 70 rokov do Babylona a odtiaľ ich podľa zaslúbenia vyvádzal, niet zmienky o zázrakoch a divoch. Neboli potrebné. Boh nezačínal nič nové. Netvoril z otrokov ľud, ako to bolo v prípade egyptského vyslobodenia. Boh vykonával prostredníctvom Nabuchodonozora iba káznenie svojho ľudu za modlárstvo.

Darmo by sa vtedy dožadoval Izrael u Boha, aby ich vyviedol silnou rukou ako z Egypta. Darmo by verili, že ich Boh sa od čias Mojžiša nezmenil a preto iste chce stále rovnako prejavovať svoju moc vo svojom ľude.

Boh je Boh. Nezabúdajme upraviť svoje srdcia do pokory a bázne, kým sa začneme modliť svojmu Bohu. A potom s trasením premýšľajme nad Božím slovom. Vyhneme sa pokušeniu diktovať Bohu, že ak je ten istý, mal by, pretože to istotne chce, ba musí, potvrdzovať svoje slová aj dnes tak, ako na počiatku Cirkvi, divotvornými mocami a zázrakmi. Boh je zvrchovaný a robí sám čo chce a kedy

chce. A bohabojní skúmajú Písma s pokorným očakávaním na prejav milostivého konania Boha svojho Pána Ježiša Krista, Otca slávy, ak by im ráčil dať ducha múdrosti a zjavenia, pravým poznaním jeho (Ef 1,17). Ráčil, lebo nemusí, ale pokorným to dáva ako dar milosti. Len nevyučení a tvrdošíjni si myslia, že Boh bude konať tak, ako oni veria. Keď veria, že Boh chce stále konať divy, tak predsa ich „viera“ nesklame. To ale nie je viera, ale detská tvrdohlavosť. Pokorná viera hovorí ako ten malomocný Pánovi Ježišovi: „**Pane, keby si chcel, môžeš ma očistiť!**“ Viera je odkázaná aj v uzdravení na Pánovu vôľu. Viera je pokorná a verná aj keby Pán nevytrhol zo smrti: „**Jestli tak chce náš Boh, ktorého my ctíme, ten nás môže vytrhnúť z ohnivej pece rozpálenej a vytrhne aj z tvojich rúk. Ale ak nie, nech ti je známe, ó, kráľu, že tvojich bohov ctíť nebudeme ani zlatému obrazu, ktorý si postavil, sa nebudeme klaňať**“ (Dn 3,17-18) To je viera pokorená pod mocnú ruku Božiu. Verí, a to bez akýchkoľvek pochybností, že Pán má všetku moc na nebi i na zemi, a že len od Neho záleží, či uzdraví alebo nie, či zachráni zo smrti alebo nie. Ale ona pokorne necháva rozhodnúť o sebe a vo všetkom svojho Pána. Taký bol aj Pán Ježiš v tele oproti svojmu Otcovi. Pokorený pod Jeho vôľu až do krajnosti a nepochybujúci, či by Ho Otec mohol zachrániť zo smrti.

Toto je vzorová modlitba viery: „**Otče, prosím, odnes odo mňa tento kalich, ale nie ako ja chcem, ale ako ty chceš. Nie moja, ale Tvoja vôľa nech sa stane!**“ A bol vypočutý pre svoju bohabojnosť. Boh mal moc vytrhnúť ho zo smrti, a aj vytrhol. Ale Pán musel najprv okúsiť smrť, aby mohol vstať z mŕtvych. To je viera, ktorá ctí Boha bohabojnosťou a odkázanosťou na Jeho vôľu. A len táto viera je Bohu ľúba a na takú vieru Boh hľadá so záľubou. Pokorenie sa pod Jeho vôľu prijíma ako príjemnú vôňu.

Aj stotníková veľká viera vyjadruje pokoru slovami: „**Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu...**“ (Mt 8,8)

Takže Bohu ľúba viera má tento charakter: Je v duchu bohabojnosti, bez pochybnosti že môže všetko a v pokore vydaná Božiemu rozhodnutiu.

Krešťanstvo nie je náboženstvom zdravia

Takže tí, čo hovoria, že majú dar uzdravovania, ktorý mali Pán a Jeho Apoštoli, klamú sami seba. Idú za svojim srdcom a slúžia záujmom satana.

Sú to ľudia, o ktorých Písmo hovorí, že ako „...**zlí a čarodejní, závratníci budú spieť k horšiemu, zvodiaci do bludu i pojatí bludom**“ (2Tm 3,13).

A podobne v 1Tm 4,1: „**Ale Duch výslovne hovorí, že v neskorších časoch odstúpia niektorí od viery, ktorí budú počúvať bludných duchov a učenia démonov, hovoriacich v pokrytectve lož...**“

A zase v 2Tm 4,2: „**Lebo bude čas. Keď neznesú zdravého učenia, ale podľa vlastných žiadostí budú si hromadiť učiteľov, lebo ich budú svrbieť uši a odvrátia uši od pravdy a obrátia sa k bájkam.**“

Prvý o týchto predpovedal Pán: „**Vystríhajte sa falošných prorokov, ktorí k vám prichádzajú v ovčom rúchu, ale vnútri sú dravými vlkmi. Po ich ovocí ich poznáte... Nie každý, kto mi hovorí Pane, Pane, vojde do nebeského kráľovstva, ale ten kto činí vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Mnohí mi povedia tamtoho dňa: Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene a v tvojom mene démonov nevyháňali a v tvojom mene mnoho divov nečinili? A vtedy im vyznám: Nikdy som vás neznal. Odídite odo mňa páchatelia neprávosti.**“ (Mt 7,15-23).

Apoštol Pavol varuje veriacich v Korinte pred falošnými apoštolmi, že sú slu-

žobníkmi satana, anjela svetla v tom, aby ich odvrátili od prostoty a čistoty oproti Kristovi: „**Lebo takí falošní apoštolovia sú ľstivými robotníkmi, pretvarujúcimi sa na apoštolov Kristových. A nie div, lebo veď sám satan sa pretvaruje na anjela svetla. Nuž nie je to veľkou vecou, ak sa i jeho služobníci pretvarujú, ako čo by boli služobníkmi spravodlivosti, ktorých koniec bude podľa ich skutkov**“ (2K 11,13-15).

Nuž sú falošní proroci, falošní učitelia aj falošní apoštoli. Všetci odporúčajú sami seba. Hovoria o sebe že sú Boží proroci, apoštoli, učitelia ako boli tí na počiatku Cirkvi vybavení Božou mocou zázrakov a divov. Nehanbia sa klamať a neboja sa Boha. Svoje mená radia k Apoštolom, ktorých ustanovil Pán a na ktorých učení založil svoju Cirkev, „...**nevestu, manželku Baránkovu, to veľké mesto, svätý Jeruzalem, zostupujúci od Boha z neba, ktorý má slávu Božiu a veľký múr a vysoký, ktorý mal dvanásť základov a na nich dvanásť mien dvanástich apoštolov Baránkových**“ (Zj 21,9-14). Jedine ich mená napísal Pán do základov múru mesta, ktoré si vybral pre tento cieľ. Pre toto ich vyvolenie a povolanie ich Boh vykázal za „**najposlednejších, na odiv, ako oddaných na smrť, lebo sme sa stali divadlom svetu i anjelom i ľudom. My blázni pre Krista a vy rozumní v Kristu; my slabí a vy silní; vy slávní a my takí, ktorí nemajú cti. Až do tejto hodiny i lačnieme i žízňime i nahí sme i pohlavkovaní sme i miesta nikde nemáme, i namáhame sa robiac vlastnými rukami; nadávajú nám, dobrorečíme; prenasledujú nás, znášame; rúhajú sa nám, prosíme. Sme ako smeti sveta, všetkým za porvrel až doteraz**“ (1K 4,9-13). Preto jedine ich menuje Písmo – Apoštoli Baránkovi. Lebo sa stali účastníkmi utrpení Božieho Baránka Krista pre evanjelium a pre Jeho meno. Boli zavrnutí a vyvrhelmi spoločnosti ako aj ich Pán, keď Ho vyviedli

von za mesto a ukrižovali. Utrpeniami sú jedineční ale aj znameniami, ktorými ich Pán potvrdzoval ako svojich Apoštolov: **„Znamená apoštola sú učinené medzi vami v celej trpezlivosti, divami, zázrakmi a mocami“** (2K 12,12).

Doba Apoštolov bola jedinečná a neopakuje sa. Pán nimi kládol základy. Dnes sa čaká na posledný kameň, na príchod Pánov, ktorým bude uzavretá stavba Jeho domu. Písmo pred takými varuje. **„...Samoľúbi odvážlivci, ktorí sa ne-trasú, aby sa nerúhali slávam... ktorí opustiť priamu cestu zablúdili a sledovali cestu Baláma, syna Bozorovho, ktorý si zamiloval mzdu nepravosti“** (2Pt 2,10,15). Meno ani jedného z nich nie je v základe múru mesta. Na ich zahnanie hovorí Písmo, že nepoznajú Boha, lebo sa odvrátili od autority Písma. Svoje sny, videnia, zjavenia, proroctvá a predstavy o Bohu stavajú na úroveň Písaného Božieho slova ako priame Božie posolstvá. Niekedy dokonca nad Písmo. Kiež by im dal Pán milosť ku pokániu a viere svojím slovom: **„Takto hovorí Hospodin: Nebesia sú mi stolicou, a zem je podnožou mojich nôh. Kde aký je to dom, ktorý mi vystavíte?... Ale na tohto hľadím: Na utrápeného a na toho, kto je zdrteného ducha a trasie sa nad mojim slovom“** (Iz 66,1-2).

A nás nabáda a pouča Písmo, aký postoj máme zaujať k ich posolstvám: **„Takto hovorí Hospodin Zástupov: Nepočúvajte na slová prorokov, ktorí vám prorokujú; zvodí vás spoliehať sa na márnosť. Hovoria videnie svojho srdca, nie slovo z úst Hospodinových... Neposlal som tých prorokov, ale oni bežali; nehovoril som im, no, oni prorokovali. Ale keby boli stáli v mojej rade, boli by hlásali môjmu ľudu moje slová a boli by ich odvracali od ich zlej cesty a od nešľachetnosti ich skutkov“** (Jr 23,16.21-22).

Od čias prvotnej Cirkvi Pán nespoluúčinkuje a nepotvrdzuje slovo tým, že ho

sprevádzajú divy. S tým, čo sa dnes aj v minulosti vydávalo za moc uzdravovania, vyhánania démonov Pán nič nemá, pretože to podľa Božej vôle patrilo k počiatku novej éry milosti pre potvrdenie slova evanjelia. Nové učenie bolo povedané ústami Pána Ježiša a Jeho Apoštolov. A Boh ho potvrdil divmi a zázrakmi. Vtedy sa kládli základy Božieho chrámu, Božieho domu na zemi, Cirkvi Pána Ježiša Krista. Dnes sa čaká na posledný kameň stavby, na spasenie poslednej duše zapísanej v nebesiach a zasľúbené vytrhnutie Cirkvi zo zeme do povetria k Pánovi. Iba nerozumný a nerozumejúci Bohu by na streche začal opäť klásť základy a čakal, že to Boh potvrdí svojou mocou. Tak vyzerajú všetci, ktorí hovoria, že i dnes chce Pán uzdravovať a vyháňať démonov ako za čias Pána Ježiša a Jeho Apoštolov.

Postoj Písma k poblúdivým

Ale čo, ak medzi nás niekto vnesie túto scestnú prax? Nechať ho? Tak ako povedal Gamaliel, že ak je to dielo z ľudí, samo sa rozpadne? Nie. Písmo nám dáva príklad nápravy aj moc vykonať ju. To je zodpovednosť starších a dohliadateľov v zbore. Majú v mene Pánovom oddeliť takého od veriacich a nedovoliť mu zvädzať ich do bludu a kaziť svätý Boží chrám: **„A prosím vás, bratia, žeby ste mali pozor na tých, ktorí robia rôznice a pohoršenia na odpor učeniu, ktorému ste sa vy naučili, a stráňte sa ich. Lebo takí ľudia neslúžia nášmu Pánu Ježišu Kristovi, ale svojmu vlastnému bruchu a dobrými a peknými rečami zvädzajú tých, ktorí nemyslia na zlé... A Boh pokoja skoro skrúši satana pod vaše nohy“** (R 16,17-19).

Ako rozpoznať moc Pánovu?

1. Podľa jej účinku na tele chorých **„Keď to dohovoril Ježiš, pozdvihol svoje oči k nebu a povedal: Otče,**

prišla hodina, osláv svojho Syna, aby aj tvoj Syn oslávil teba, ako si mu dal moc nad každým telom, aby všetkým tým, ktorých si mu dal, dal večný život. A to je ten večný život, aby znali teba, jediného pravého Boha, a toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista.“ (J 17,1-3)

1.1 Úplné uzdravenie tela

Pán Ježiš mal moc nad každým telom. To je prvý dôkaz Božej moci. Niet choroby, ktorá by sa vymykala Božej moci. Takže bola pre všetkých nemocných v Izraeli bez výnimky. **„...aby sa naplnilo, čo bolo povedané skrze proroka Izaiáša, ktorý povedal: On vzal naše nemoci a naše neduhy niesol“ (Mt 8,17).** To môže len Stvoriteľ. Sloveso vziať opisuje úplné zbavenie tela nemoci. Božia moc spôsobuje úplné zdravie tela. Peter a Ján to potvrdzujú, keď Pánova moc uzdravila chromého, že **„viera, daná skrze neho dala mu toto úplné zdravie...“ (Sk 3,16).** Pánova moc sa pozná podľa toho, že vezme chorobu z tela. A v Izraeli overovali choroby, pre ktoré bol nemocný vylúčený zo spoločnosti a potvrdzovali ich úplné zdravie kňazi.

Preto povedal Pán uzdravenému malomocnému: **„Ale id' a ukáž sa kňazovi a obetuj za svoje očistenie to, čo nariadil Mojžiš, im na svedectvo“ (Mr 1,44).** Svedectvo úplného očistenia Božou mocou a svedectvo moci Božej o Ježišovi, že je On Kristus, Boží Syn preto, lebo je s ním Boh a že ho Boh poslal. Bolo to očividné aj farizejom, za ktorých to povedal Pánovi Nikodém: **„Rabbi, vieme, že si prišiel od Boha učiteľ, lebo nikto nemôže činiť divy, ktoré ty činiš, keby nebol s ním Boh“ (J 3,2).**

1.2 Uzdravenie každej choroby

Pán Ježiš odnímal každú nemoc ako to bolo predpovedané Izaiášom, že On keď príde, vezme telesné nemoci. Preto je na-

písané: **„A keď bol večer, priviedli mu mnohých posadlých démonami, a on slovom vyhnal nečistých duchov a všetkých, ktorí sa zle mali, uzdravil, aby sa naplnilo, čo bolo povedané skrze proroka Izaiáša, ktorý povedal: On vzal naše nemoci...“ (Mt 8,16-17).**

1.3 Okamžité uzdravenie

Božia moc uzdravuje v okamihu. To je vyjadrené dokonavým slovesom – vzal. **„On vzal naše nemoci...“** Je to uzdravenie s okamžitou úľavou. Ako keď niekto vezme nevládnemu ťažké bremeno. Skúsenosť okamžitého uzdravenia sa rozchýrila vo verejnosti. Bola to skúsenosť všetkých, ktorých Pán Ježiš v Izraeli uzdravil. Aj Petrovej svokry: **„A keď prišiel Ježiš do domu Petrovho, videl jeho svokru, že leží a má horúčku, a dotkol sa jej ruky, a hneď ju opustila horúčka, a vstala, a posluhovala im“ (Mt 8,14-15)** Preto si povedala nemocná žena: **„Len keď sa dotknem jeho rúcha, budem uzdravená“ (Mt 9,21).** Verila: Budem hneď uzdravená, stačí jeden dotyk.

1.4 Trvalé uzdravenie

Moc Pánova svojim zásahom nielenže odstráni chorobu z tela, ale odstráni trvale. To predpovedal Izaiáš slovami: **„...a naše neduhy niesol.“** Pánova moc odoberá nemoci a nesie neduhy. Choroba nerecidivuje po niekoľkých dňoch, týždňoch, mesiacoch, rokoch od uzdravenia. Len ak si ju uzdravený opäť navodil nesprávnym stravovaním a životosprávou. Každý Izraelita, keď dodržiaval stravovacie príkazy zákona a žil v zhode s morálnymi nariadeniami zákona, vtedy sa neprehrešoval a žil.

Takže preto Pán Ježiš napomínal 38 rokov nemocného: **„Potom ho našiel Ježiš v chráme povedal mu: Hľad', ozdravel si; nikdy viac nehreš, aby sa ti nestalo niečo horšie!“ (J 5,14).** Varoval ho pred prestupovaním zákona.

Takže, Písmo nám dáva o rozpoznaní Pánovej moci aj jej poslaním tieto ponaučenia:

Rozpoznáva sa podľa toho, že uzdravuje úplne, každú nemoc, okamžite a trvalo. Cieľ Pánovej moci prítomnej v Izraeli bol, aby poznali jediného pravého Boha a Jeho, že je on Kristus, Boží Syn a Kráľ Izraela.

2. Podľa jej účinku na všetkých prítomných

Druhý rozpoznávací znak Pánovej moci bol, že vyvolával vo všetkých ľuďoch vedomie prítomnosti živého Boha a preto bázeň Božiu.

Keď vyhnal v synagóge z človeka nečistého ducha, je v Písme opísaná reakcia ľudí úplne nečakaná. Sme zvyknutí na reakcie ľudí v hľadisku na nevyvetliteľné kúsky mágov, ako napätie, úžas, povzdychy, neveriace pokyvkávanie hlavami a po skončení búrlivý potlesk. To preto, že nikto ani nepomyslí, že by to, čo videli, bol prejav nadprirodzenej moci. Je to ľudská dômyselnosť, zručnosť, schopnosť manipulovať s davom. Otázkou je: Ako to robí?

Ale v synagóge, vtedy, keď Pán Ježiš prikázal: „**Umíkní a vyjdi z neho!**“ sa čakalo, či poslúchne a vyjde. A keď uvideli reakciu nečistého ducha, že „**polomcoval s ním nečistý duch a skríknuc veľkým hlasom vyšiel z neho, všetci sa zdesili, takže sa medzi sebou dopytovali a hovorili: Čo je toto?! Aké je toto nové učenie?! Lebo v moci rozkazuje i nečistým duchom a poslúchajú ho!**“ (Mr 1,27) Otázka nebola, ako urobil tento trik? Videli skutočnosť. Všetko bolo skutočné, nečistý človek, nečistý duch a príkaz, ktorý nečistý duch poslúchol. Ich myseľ bola mocou Božou obrátená k slovu, ktoré hovoril Pán. Nepochybovali, že toto je nové učenie. Učenie spojené s Božou mocou. Ona bola rozdielovým medzi starým učením, ktorému ich vyučovali ľudia a novým, podopretým Božou mocou.

Náhle si uvedomili realitu prítomnosti Boha. A zdesenie všetkých je prirodzený prejav bázne Božej vyvolaný prítomnosťou Boha. Kde nie je Božia moc, nie je ani zdesenie pre bázeň Božiu. Tam je ľudská šou, obdiv a potlesk, ako to je pri akciách všetkých tzv. uzdravovateľov.

Tretí rozpoznávací znak Pánovej moci je, že vyvolávala žasnutie všetkých prítomných nad mocou Syna človeka odpúšťať hriechy na zemi ako Boh a oslavovanie takého Boha.

Odohralo sa to v jednom dome v Kafarnaume. Cez strechu domu zniesli dovnútra, kde bol Pán Ježiš, lôžko s porazeným človekom. „**A keď videl Ježiš ich vieru, povedal porazenému: Synu, odpustené sú ti tvoje hriechy! Lež sedeli tam niektorí zo zákonníkov a rozmýšľali vo svojich srdciach: Čo tento tak hovorí? Rúha sa. Kto môže odpúšťať hriechy krome jedného, Boha?... Ale aby ste vedeli, že Syn človeka má právo a moc odpúšťať hriechy na zemi – rečie porazenému: Tebe hovorím: Vstaň, vezmi svoju ložu a idi do svojho domu!**“ A nastala podobná situácia ako v tamojšej synagóge. Všetci čakali, či Božia moc potvrdí tie slová. A keď videli, ako porazený ihneď vstáva z lôžka, berie ho so sebou a odchádza, prežili to isté vedomie prítomnosti živého Boha a čítame, že „**...všetci žasli a oslavovali Boha a hovorili: Nikdy sme ničoho takého nevideli!**“ (Mr 2,12).

Kde pôsobí Božia moc, tam vzniká vedomie prítomnosti Božej, žasnutie nad Bohom, ktorý dal Synovi moc odpúšťať hriechy. A zo srdc všetkých, po poznaní takéhoto Boha a toho, ktorého poslal, Ježiša Krista ako Pána, znie Bohu sláva.

Prečo konal Boh zázraky v Izraeli za času Eliáša a Elizea? Bola to temná doba odpadnutia od živého Boha k modlám kvôli kráľovi Achabovi a jeho žene Jezabel: „**A Achab, syn Omriho, robil to, čo je zlé v očiach Hospodinových, horšie od všetkých, ktorí boli pred ním.**“

A stalo sa, ako keby mu to bolo bývalo ešte málo chodiť v hriechoch Jeroboáma, syna Nebátovho, že si vzal za ženu Jezábel', dcéru Etbála, sidonského kráľa, a odídúc slúžil Bálovi a klaňal sa mu. A postavil Bálovi oltár v dome Bálovom, ktorý vystavil v Samárii. A k tomu spravil Achab i háj a tak vykonal Achab ešte viac, aby popudzoval Hospodina, Boha Izraelovho, nad všetkých kráľov Izraelových, ktorí boli pred ním“ (1Kr 16,30-33). A preto, že nebolo viery v Izraeli, Boh hovoril divmi a zázrakmi vo svojom národe. Nevera Božiemu slovu bola odsúdená viditeľnými divmi a zázrakmi vtedy i za života Pána Ježiša, ktorý „...hoci učinil tak mnoho divov pred nimi, neverili v neho...“ (J 12,37).

Odpadnutie Izraela za éry Eliáša a Elizea je predobrazom doby veľkého odpadnutia Izraela od Boha predpovedaného starozákonnými prorokmi, Pánom Ježišom a Jeho Apoštolmi. Odpadnutie pre neveru v svojho Mesiáša, ktorého ukrižovali a zavrhlí. Pán Ježiš napomínal Židov a predpovedal: **„Ja som prišiel v mene svojho Otca a neprijímate ma; keby prišiel iný vo svojom vlastnom mene, toho prijmete“ (J 5,43).** A svojím učeníkom opísal tú dobu odpadnutia takto: **„Keď tedy uvidíte ohavnosť pustošenia, o ktorej hovoril prorok Daniel, že stojí na svätom mieste (Kto čítaš rozumej!), ...vtedy bude veľké súženie, akého nebolo od počiatku sveta až doteraz, ani už nikdy viac nebude“ (Mt 24,15.21).**

A apoštol Pavol dopĺňa, že to bude v dobe, v ktorej bude **„...zjavený človek hriechu, syn zatratenia, ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa zovie Boh, alebo čomu sa dáva božská česť, takže sa posadí do chrámu Božieho ako Boh a bude sa vydávať za Boha ...ktorého príchod je podľa mocného pôsobenia satanovho so všetkou mocou a so znameniami a s lži zázrakmi a s každým zvodom nepravosti medzi tými, ktorí hynú, pretože neprijali lásky**

pravdy, aby boli spasení; a preto im Boh pošle mocné pôsobenie bludu, aby uverili, aby boli odsúdení všetci, ktorí neuverili pravde, ale si obľúbili nepravosť“ (2Ts 2,3-4. 9-12)

Vtedy sa budú diať pseudozázraky, ktoré budú na nerozoznanie od tých Božích konaných za čias Pána Ježiša Krista. To, čo ľudia dnes predvádzajú ako dary uzdravenia sú ľahko rozoznateľné výkony ich duší. Nekonečne vzdialené Božej moci a vďaka Bohu, že ďaleké aj od budúceho mocného pôsobenia satanovho.

Písmo nás učí, že Boh konal zázraky v Izraeli v čase Eliáša a Elizea, v ére odpadnutia od viery, na odsúdenie nevery. Zázraky a divy nepôsobia vieru. **„Pretože viera je z počutia a počutie skrze Božie slovo“ (R 10,17).**

A. C. G.

Krešťan, ročník II., december 1949, číslo 12

ANJELI

Pozrime sa na vzťah anjelov k ľudskému pokoleniu na zemi. Na ich službu ľuďom, do ktorej ich vysiela Boh.

Je iste pozoruhodné, že v Novom Zákone čítame o nich viac ako v Starom. V Novom Zákone čítame o nich najviac v evanjeliách a Zjavení. Už táto skutočnosť má veľký význam. Neskôr sa k nej vrátíme.

Záujem anjelov

„...o ktorom spasení... oznamoval Duch Kristov... vopred o utrpeniach Kristových a o slávach za tým... evanjelium v Svätom Duchu, poslanom z neba, do čoho žiadajú si anjeli nazrieť.“ (1Pt 1, 10-12). Ich hlavný záujem je o vykúpenie človeka a zeme, ktoré Boh pripravil a dal svojmu stvoreniu. So svätou úctou pozorovali, keď Boh povedal: **„Učiňme človeka na svoj obraz a podľa svojej podoby**

a nech vládne...“ (1M 1,26). So záujmom sledovali ako Boh sformoval ľudské telo z prachu zeme a vdýchol doňho nesmrtelnosť. Čo za oslava musela znieť z ich úst, keď videli človeka, korunu Božieho stvorenia na zemi ako stál pred svojím Stvoriteľom, máličko menší od anjelov.

Anjeli nie sú vševedúci

Anjeli nie sú vševedúci. Vedia len to, čo im zjaví Boh. S akou hrôzou museli pozorovať satana, keď nadviazal svoj osudný rozhovor s prvou ženou. Ak anjeli môžu plakať a démoni sa smiať, tak pri páde človeka anjeli trpkó plakali a démoni škodoradostne plesali.

História vykúpenia

Hneď po páde človeka začala história vykúpenia. Medzi semenom ženy a hada nastalo trvalé nepriateľstvo. Jej semeno malo rozdrtiť hlavu semenu hada a hadovo uštipnúť päť semena ženy. Ten, ktorý mal takto premôcť hada, mal trpieť. Odvtedy začali vzhliadať k príchodu toho, ktorý mal prísť na zem, strpieť kríž a potom vojsť do slávy. A oni mali byť pri tomto veľkom zápase, ktorý sa začal na zemi.

Rovnako začali svoju činnosť aj satan s jeho anjelmí. Knieža temnosti sa postavil do cesty Božiemu uloženiu o vykúpení. On má svoje semeno medzi ľuďmi, ktorí sa k nemu pripájajú. Boh má ale svojich anjelov, ktorí porážajú diabla a jeho anjelov. Boh používa svojich anjelov na ochranu svojho ľudu a na uskutočnenie svojho večného uloženia a plánu spasenia.

Ako málo z toho my ľudia poznáme. Len tu a tam je nám zdvihnutá opona posvätných dejov a my vidíme niečo málo zo služby anjelov. Len málo je nám zjavené o nich. Aj to je pre našu ochranu, aby sme sa nezaoberali nimi viac ako s Pánom slávy.

Služba anjelov

Anjela Hospodinovho nespájame s týmito anjelmí, lebo to bol sám Pán. Anjeli prišli do Sodomy, kým Pán, ktorého sprevádzali, zostal s Abrahámom. Lot, ktorý sedel v bráne mesta, poznal týchto nebeských návštevníkov a požiadali ich, aby zostali uňho. Anjeli sa zdráhali vojsť do jeho domu. Keď napokon vošli, k domu sa prihrnul divoký zástup ľudí, ktorých anjeli ranili ich slepotou. Ráno, keď malo byť mesto zničené Božím súdom a Lot bezradne postával, anjeli súrili Lota, jeho ženu a dve dcéry, aby opustili mesto. Títo anjeli boli Bohom poslaní na záchranu Lota a jeho rodiny.

Abrahám veril v anjelov a ich službu, lebo povedal svojmu sluhovi Eliézerovi: **„Hospodin pošle svojho anjela pred tebou...“** (1M 24,7).

Keď odchádzal Jakob zo svojho domova, potreboval mať na ochranu anjelov. Podobne, keď sa po rokoch vracal domov, stretli sa s ním Boží anjeli, ktorých Jakob poznal a povedal: **„Toto je tábor Boží. A preto nazval meno toho miesta: Machnajim.“** (Tábory) (1M 32,1). To znamená, dva tábory, dva zástupy. Vedel, že je obkľúčený vojskom zhora. Títo anjeli mu iste pripomínali tých, ktorých videl pred rokmi vystupovať a zostupovať po rebríku (1M 28,12). Prítomnosť anjelov mu bola zárukou zaslúbenej Božej prítomnosti a ochrany (1M 28,15).

Ako vieme, i Zákon bol nariadený skrze anjelov (G 3,19). Izrael ho vzal na nariadenie anjelov (Sk 7,53). Pri zjavení sa jeho slávy mu prislúchovalo tisíce anjelov (Ž 68,18). Oni boli prítomní aj na vrchu Sinai, ako to čítame v citovanom verši.

V Žalme 91, 11-12 tiež čítame o anjelskej ochrane: **„Lebo prikázal svojim anjelom o tebe, aby ťa ostríhali na všetkých cestách. Na rukách ťa ponejú, aby si si neuderil svojej nohy o kameň.“** Tento Žalm má i prorocký význam. Predošlý, 90. Žalm, hovorí o páde človeka

a o jeho smrti, tento hovorí o druhom človekovi, Kristovi, ktorý nepadol. I diabol poznal tieto slová, lebo ich citoval, keď Pána pokúšal na púšti. On však vždy alebo pridáva, alebo uberá z písma niečo. Keď citoval tieto slová, vynechal: „...**aby ťa ostríhali na všetkých tvojich cestách.**“ Len keď sme na Božej ceste, môžeme sa dožadovať Božej ochrany.

Anjel v horiacom kry bol s Danielovými priateľmi v horiacej peci, preto z nej vyšli bez úrazu. Svedčil o tom Nabuchodonozor, ktorý povedal: „**A ten štvrtý je na pohľad podobný synovi bohov**“ (Dn 3, 25). Bol to asi ten istý anjel, ktorý zatvoril ústa levom, medzi ktorých bol Daniel hodený: „**Môj Boh poslal svojho anjela, ktorý zatvoril ústa ľvom, a neškodili mi.**“ (Dn 6, 22).

Ku týmto príhodám pridáme ešte Elizeov prípad. Keď jeho sluha videl, že nepriateľské vozy a vojsko obliehajú mesto, opanovala ho hrôza. Elizeus ho potešoval: „**Neboj sa, lebo je viac tých, ktorí sú s nami, ako je tých, ktorí sú s nimi.**“ (2Kr 6, 16). Potom sa modlil: „**Hospodine, prosím, otvor jeho oči, aby videl! Vtedy otvoril Hospodin oči služobníka a videl a hľa, vrch bol plný koní a ohnivých vozov okolo Elizea.**“ (2Kr 6, 17). Zástupy anjelov, nebeskí bojovníci, boli s Jeho ľudom. Keď Izrael dúfal v Hospodina a spoliehal sa na Neho, Pán bojoval za nich a dal im víťazstvo.

I satanovi anjeli sú činní na zemi. On, hlava toho kráľovstva temnosti, chodí sem a tam, prechádzajúc zem (Jb 1). Obchádza ako revúci lev, hľadá koho by zožral (1Pt 5, 8).

Tak isto Božie vojská prechádzajú zem. Zachariáš videl veľké množstvo koní, ktoré viedol muž na červenom koni. Na jeho otázku: „**Čo a kto sú títo, Pane?**“ dostal odpoveď: „**Toto sú tí, ktorých poslal Hospodin pochodiť zem.**“ (Za 1, 8-10).

Cez mnohé storočia Izraelovej histórie posielal Boh k nim svojich anjelov, aby vykonali pri ňom Jeho uloženia a plány. Daniel hovorí o nich ako o strážcoch (Dn 4, 13-17).

Títo strážcovia čakali po celú dobu pripravovania toho spasenia, aby sa dozvedeli o ňom viac a viac. Vždy boli žiadostiví vidieť tie veci. Bola im zjavená Jeho láska k hynúcemu ľudskému pokoleniu. Sledovali ako Duch Boží odkrýval skrze prorokov Kristovo utrpenie a slávu, ktorá za tým nasledovala. Dozvedeli sa, že jednorodný Boží Syn má prísť na svet, že sa narodí z panny a bude trpieť ako úplne zavrhnutý. To, čo počuli o vykúpení zo Starého Zákona, vzbudzovalo v nich túžbu, aby mohli vidieť tieto veci. Kým veriaci v Izraelovi čakali na naplnenie tohto zasľúbenia, anjeli čakali v nebi vo svojich príbytkoch na ten slávny čas. Keď sa to stalo, oni boli prví, ktorí oslavovali Boha.

František Jan Křesina

Ze slov pravdy a lásky,

ročník IV., apríl 1920, číslo 3-4

KRÁĽOVSTVO IZRAELA NA ZEMI

„...**Naplnil sa čas a priblížilo sa kráľovstvo Božie. Čiňte pokánia a verte v evanjelium!**“ (Mk 1, 15)

O priblížení kráľovstva začal kázať Ján Krstiteľ. On žil na rozhraní dvoch duchovných období. Minulého veku zákona a prorokov a začiatkom doby milosti. Až po Jána sa zvestoval zákon a proroci; od Jána Božie kráľovstvo (L 16, 16). Pre minulý vek bol daný zákon prostredníctvom Mojžiša; pre tento prítomný vek milosť a pravda, ktorá sa stala skrze Ježiša Krista (J 1, 17).

Hneď, ako bol Ján uväznený, začína Pán Ježiš svoje poslanstvo kázaním kráľovstva: „**Naplnil sa čas, a priblížilo sa kráľovstvo Božie. Čiňte pokánia a verte v evanjelium!**“ (Mk 1, 15). To isté kázali aj učeníci Pánovi: „**Id'te a kážte hovoriac, že sa priblížilo nebeské kráľovstvo.**“ (Mt 10, 7) „**Vtedy vyšli a kázali, aby čini-**

li pokánie.“ (Mk 6,12). „...**a hovorte im: Priblížilo sa k vám kráľovstvo Božie.**“ (L 10,9). Kráľovstvo ešte nebolo ustanovené. Bolo tu len v osobe Kráľa, Pána Ježiša. Tým sa ale otvorila cesta do kráľovstva pre každého. Každý mohol prijať Kráľa, poslúchať Ho a oslavovať. Vodcovia ľudu Ho ale nechceli mať za Kráľa a nazvali Ho Belzebúbom (Mt 10,25). Tým zatarasili cestu viery izraelskému ľudu ku ich Kráľovi a tak aj do kráľovstva: **„Beda vám, zákonníkom, že ste vzali kľúč známosti; sami ste nevošli a vchádzajúcim ste bránili“** (L 11,52).

Posolstvo o kráľovstve nebolo Izraelom prijaté a Kráľ bol zavrhnutý. Zavrhnutie začalo v srdciach vodcov, rozšírilo sa na jednotlivcov, celé mestá, až Ho napokon verejne zavrhol celý národ. Kráľ bol zajatý, korunovaný trňovou korunou a ukrižovaný.

Ak hovoríme o kráľovstve, nemyslíme prítom na „nebesia“, ale na budúcu dobu kraľovania Pána Ježiša tu na zemi. Myslíme na kráľovstvo, ktoré bude ustanovené na zemi v moci a sláve.

O tom kráľovstve písali proroci, že v ňom nebude vojen a nepokojov a že v ňom skutočne zavládne spravodlivosť na zemi. Ku tejto dobe kráľovstva a jeho Kráľovi vzhliadali s túžbou k nebesiam Boží ľudia a volali: **„Oj, aby si roztrhol nebesia a zostúpil, aby sa pred tvou tvárou rozplynuli vrchy“** (Iz 64,1). Ján opisuje príchod Syna človeka v moci a sláve z neba v Zjavení 19.kapitole.

Božie kráľovstvo vo Svätom Duchu

Ale Božie slovo nám tiež poukazuje aj inak na Božie kráľovstvo. Keď bol Pán Ježiš na zemi, vtedy potvrdzoval prítomnosť Božieho kráľovstva prítomnosťou Svätého Ducha v sebe: **„Ale jestli ja Duchom Božím vyhánam démonov, vtedy nečakane príšlo k vám kráľovstvo Božie.“** (Mt 12,28).

Dnes je Svätý Duch v celej Pánovej Cirkvi. Tak, ako bola preukázaná prítomnosť Božieho kráľovstva mocou Svätého Ducha v osobe Pánovej, tak je i dnes jeho prítomnosť preukázaná Svätým Duchom v celej Cirkvi. Vtedy sa mohla vidieť iba v osobe Kristovej, v tom Svätom. Dnes vo všetkých posvätených v Kristovom Tele, ktorým je Cirkev. Tak ako bol On nádobou Svätého Ducha na zemi, tak je ňou teraz aj Cirkev.

Veriaci človek je teraz prenesený z moci temnosti do kráľovstva Syna Jeho lásky (Ko 1,12). On opustil jednu ríšu s jej mocou (satanovou), a bol prenesený do druhej, do kráľovstva lásky, kde panuje Syn Otcovej lásky. A v tomto kráľovstve je každý veriaci pod Pánovou ochranou. Pretože sme v tele a na zemi, sme ešte v teritóriu moci temnosti. Ale my napriek tomu nepodliehame satanovi. Sme síce ešte na jeho území, ale nie pod jeho vládou. Pohybujeme sa medzi synmi vzbury, nad ktorými má moc satan, ale nás obklopuje moc Pánova a naším podielom je spravodlivosť, pokoj a radosť.

Obnovené kráľovstvo Izraela

No obráťme myseľ ešte raz k dobe, v ktorej bude na tejto zemi ustanovené Božie kráľovstvo, lebo sa musí ešte naplniť o Pánovi Ježišovi, čo je napísané v L 1,32: **„...A Pán Boh mu dá trón Dávida jeho otca...“** Ten trón, o ktorom sa zmieňuje Pán Ježiš v Mt 25,31: **„A keď príde Syn človeka vo svojej sláve a všetci svätí anjeli s ním, vtedy sa posadí na trón svojej slávy...“**, o ktorom hovorí prorok Zachariáš: **„A stane sa, že každý, kto pozostane zo všetkých tých národov, ktoré prídu proti Jeruzalemu, bude prichádzať hore z roka na rok, aby sa klaňal Kráľovi Hospodinovi Zástupov a aby slávil slávnosť stánov. A stane sa, že kto neprijde z čeladi zeme hore do Jeruzalema, aby sa klaňal Kráľovi Hospodinovi Zástupov, nebude na nich dažďa.“** (Za 14,16-17).

Toto kráľovstvo, ktoré Písmo nazýva Tisícročným (Zj 20,1-3), bude na tejto zemi a bude zvláštne týmto:

1. Neprítomnosťou satana (Zj 20,1-3),
2. zvláštnou úrodnosťou pôdy, ako bola kedysi záhrada Eden (Iz 35,1-9; 51,3; 55,12-13; 65,19-25; Ez 34,25-29; 36,8-12 a 34-36; Jl 3,18; Am 9,13-14; Ž 65; 67; 72,16 atď.),
3. púšte vykvitnú ako ruža (Iz 35,1),
4. svetlo mesiaca ako svetlo slnka a slnka ako svetlo siedmich dní (Iz 30,26),

5. dlhovekosťou ľudí a zdravím (Iz 33,24; 65,19-23),
6. zmenou prirodzenosti a spôsobu života dravcov (Iz 11,6-9),
7. spravodlivosťou v správe a panovaní, ktorú dnes svet tak veľmi potrebuje (Iz 32,1; 29,19-19; 35,5-6).

Iste sa bude vyznačovať ešte mnohými inými zvláštnosťami. Ale predovšetkým, to budú znaky Božieho kráľovstva – spravodlivosť, pokoj a radosť vo Svätom Duchu.

Zotrúvali pri lámání chleba - osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Úvahy zamerané na osobu a dielo Pána Ježiša Krista.

A. C. G.

Krešťan, ročník II., marec 1949, číslo 3

ANJEL PÁNOV

Prvá zmienka o ňom je v spojení s Hagarou: „**Potom ju našiel anjel Hospodinov pri studni vody na ceste do Šúra.**“ (1M 16,7). Tento anjel je nestvorená bytosť. Je to sám Hospodin, Pán, ktorý sa z času na čas zjavoval ako anjel v podobe človeka. Tento anjel Hospodinov nie je púhym poslom Božím, ale zjavením samého Božstva. Je to Hospodin, Ja som, ten pravý Syn Boží, ktorý sa zjavoval v podobe anjela Hospodinovho pred svojím príchodom v tele. Teraz sa pozrime na niekoľko takých zjavení v Písme.

Ako sme už spomenuli, po prvý raz sa zjavil Hagare, ktorú našiel na púšti a pýtal sa jej: „**Odkiaľ prichádzaš a kam ideš?**“ Hneď táto prvá návšteva svedčí o Jeho súcite. A za tým sa jej zjavil ako vševedúci Pán, ktorý pozná všetky tajnosti života a dal jej také zaslúbenia, ktoré nemôže dať stvorený anjel. Preto Ho Hagar nazvala: „**Ty si silný Boh videnia.**“ On odkryl jej prítomnosť i budúcnosť. Bol to On, ktorý o mnoho rokov neskôr našiel ženu Samaritánku pri

Jakobovej studni a tiež jej zjavil všetko, ako to ona sama vyznala: „**Ktorý mi povedal všetko**“ (J 4,29).

Po niekoľkých rokoch, za horúceho dňa, keď sedel Abrahám vo dverách svojho stanu, postavili sa pred ním traja cudzinci. Abrahám vstal a šiel ich privítať. Jeden z nich musel vynikať, pretože ho Abrahám, muž viery, hneď spoznal, padol pred ním na tvár a nazval ho Pánom. Jeho dvaja spoločníci boli anjeli. Keď títo odišli povedal Hospodin Abrahámovi: „**Či budem tajiť pred Abrahámom čo učiním?**“ (1M 18,17). O mnoho neskôr povedal ten istý hlas svojím učeníkom: „**Už vám nehovorím viac sluhovia, lebo sluha nevie, čo robí jeho Pán. Ale vás som nazval svojimi priateľmi, lebo všetko, čo som počul od svojho Otca, oznámil som vám.**“ (J 15,15).

Abrahám prosil za Sodomu samého Pána, ktorý stál pred ním v ľudskej podobe. Poznal Ho ako Sudcu, preto Ho oslovil: „**Či azda sudca celej zeme neučiní súdu?**“ (1M 18,25). Potom i Pán odišiel k Sodome za spomenutými anjelmi. „**A Hospodin dal, aby pršala na Sodomu a Gomoru síra a oheň od Hospodina z neba.**“ (1M 19,24). Hospodin na zemi volá na Hospodina na nebi, aby vykonal súd nad bezbožnými mestami.

Ten istý neskoršie povedal: „**Ja a Otec sme jedno.**“ (J 10,30). Ten istý bude raz súdiť svet v spravodlivosti, lebo Otec nesúdi nikoho, lebo všetok súd dal Synovi.

Keď išiel Abrahám obetovať svojho syna Izáka, znovu sa mu ukázal a v pravej chvíli zakročil. Vedel, že len On má byť obetným Baránkom. Preto, keď Abrahám povedal svojmu synovi: „**Boh si opatrí ovečku na zápalnú obeť**“, zavolať na neho anjel Hospodinov: „**Abraháme! Abraháme! Ktorý odpovedal: Tu som Pane! A riekol: Nevzťahuj svojej ruky na chlapca a neučiň mu ničoho, lebo teraz viem, že sa bojíš Boha a neodoprel si mu ani svojho jediného.**“ (1M 22,11-12). I tu sa anjel Hospodinov stotožňuje s Bohom. Abrahám to vedel a nazval to miesto Jehova jireh – Hospodin uvidí alebo opatrí. Potom sa mu zjavil ešte raz a dal mu zaslúbenie, aké nemôže dať nijaký anjel. I tu bol prítomný Boží Syn, ktorý neskôr povedal: „**Prv ako bol Abrahám, som ja.**“ (J 8,58).

Aj Jakob ho poznal v zápase, v ktorom zvíťazil. Keď na smrteľnej posteli dával požehnanie Jozefovým synom povedal: „**Boh, pred ktorého tvárou chodili moji otcovia Abrahám a Izák, Boh, ktorý ma opatroval celý život až do tohto dňa, ten Anjel, ktorý ma vyprostil zo všetkého zlého, nech požehná týchto mládenčov.**“ (1M 18,15-16). Jakob vedel, že anjel Hospodinov nebol nikto iný, ako Vykupiteľ, ten Svätý Izraelský, ktorý mu povedal: „**Ja som ten silný Boh z Bét-ela...**“ (1M 31,13).

Najväčšie zjavenie sa mu dostalo pri brode Jabok, kde sa mu ukázal muž, ktorý s ním začal zápasť. Keď už vychádzala zora, pýtal sa neznámy muž Jakoba: „**Čo je tvoje meno?**“ A Jakob mu odpovedal: „**Jakob.**“ A neznámy odpovedal: „**Nebude sa viacej nazývať tvoje meno iba Jakob, ale aj Izrael; lebo si sa kniežatsky boril s Bohom i s ľuďmi a premohol si.**“ (1M 32,24-32). Kto bol ten neznámy muž? Kritici hovoria, že to bol Jakobov prelud vyvolaný smrteľným strachom z Ezava. Jakob bol inej mienky, ktorú vyjadril v mene, ktoré dal tomu pamätnému miestu – Peniel, „**...lebo vraj tu som videl Boha tvárou v tvár a predsa je od záhuby vytrhnutá moja duša.**“ (1M 32,30).

Neskôr o tej istej udalosti povedal prorok Hozeáš: „**...a boril sa s anjelom a premo-**

hol; plakal a prosil ho pokorne, v Bétele ho našiel a tam hovoril s nami. Ale Hospodin je Boh Zástupov, Hospodin je jeho pamiatkou.“ (Hoz 12,4-6). Ten istý anjel, Vykupiteľ, zaslúbil svojim: „**A hľa, ja som s vami po všetky dni, až do skonania sveta.**“ (Mt 28,20).

Mojžiš Ho videl v horiacom kry, ktorý ho-rel a nezhorel. Z toho plameňa zaznel k nemu hlas anjela Hospodinovho, aby vyzul svoju obuv zo svojich nôh, lebo miesto, na ktorom stojí bolo sväté. Keď zistil Mojžiš, kto s ním hovorí, bál sa hľadiť na Hospodina. Vtedy mu anjel Hospodinov povedal: „**Ja som Boh tvojho otca Boh Abrahámov, Boh Izákov a Boh Jakobov... Som, ktorý som.**“ Ďalej povedal. Že vie o trápení svojho ľudu v Egypte a zostúpi, aby ich vyslobodil.

Prorok Izaiáš napísal: „**V každom ich súžení mal aj on súženie, a anjel jeho tvári ich ochraňoval. Vo svojej láske a vo svojej ľútosťi ich on vykúpil a pestoval ich a nosil ich po všetky dni veku.**“ (Iz 63,9). Anjel v horiacom kry je ten večný Ja som, milujúci a súcitný Kristus, ktorý je teraz po Božej pravici. Ten pozná všetko a má moc vykúpiť a zachovať. Ten istý nestvorený Anjel, milostivý Pán, bol s Izraelom na púšti. Bol ich Vodcom a Záchrancom, ktorý ich vyviedol z Egypta: „**Preto sme kričali k Hospodinovi, a počul náš hlas a pošlúc anjela vyviedol nás z Egypta a hľa, sme tu v Kádeši, v meste na konci tvojej hranice.**“ (4M 20,16). On bol so svojim ľuďmi i keď vošli do zaslúbenej zeme. Táboril s nimi v Gilgal, kde bola z nich odstránená pohana Egypta. Keď Jozue obchádzal silné múry Jericha, postavil sa pred neho muž s mečom v ruke. Jozua pristúpil k nemu a opýtal sa ho, kto je. Keď sa mu predstavil ako knieža vojska Hospodinovho, Jozua padá pred ním a klania sa Mu potom, čo počul: „**Vyzuj svoju obuv zo svojich nôh, lebo miesto, na ktorom stojíš, je sväté.**“ (Jz 5,13-15). To je ten Anjel Vykupiteľ, ktorý obchádza okolo svojho ľudu a chráni ho.

Zachariáš Ho videl ako muža na koni, za ktorým išlo veľké množstvo jazdcov na obranu Jeruzalema. Knieža vojska Hospodinovho, náš Pán. Veľvodca nášho spase príde na bielom koni, sledovaný nebeskými zástupmi. (Zj 19,11).

Potom Ho znovu vidíme v Bochimé, kde povedal: „**A vyšiel anjel posol Hospodinov z Gilgala hore do Bochimá a riekol: Vyviedol som vás hore z Egypta a doviedol som vás do zeme, o ktorej som prisahal slúbiac ju vašim otcom, a riekol som: Nezruším svojej zmluvy s vami na veky. Ale ani vy neučiníte zmluvy s obyvateľmi tejto zeme, ich oltáre rozboríte. No neposlúchli ste môjho hlasu; čo ste to urobili?**“ (Sd 2,1-2).

Neskoršie sa ukázal Gedeonovi ako Hospodin: „**A ukázal sa mu anjel Hospodinov a riekol mu: Hospodin s tebou, udatný muž!... A Hospodin pozrel na neho a riekol: Idi v tejto svojej sile a zachrániš Izraela vytrhujúc ho z ruky Madiana. Hľad', poslal som ťa.**“ (Sd 6,12.14). Gedeon Ho nazýva Adonai, Pán, a chce mu obetovať. Vyhovela mu. Keď priniesol obeť, anjel ju zapálil dotykcom svojej palice. Potom zmizol pred jeho oči. A Gedeon ustrašený hovorí: „**Ach, Pane Hospodine, istotne preto som videl anjela Hospodinovho tvárou v tvár, aby som zomrel. Ale Hospodin mu riekol: Pokoj tí! Neboj sa, nezomrieš. A Gedeon tam vystavil Hospodinovi oltár a nazval ho: Hospodin je pokoj.**“ (Sd 6,22-24).

Veľmi významná bola i návšteva u Manoacha a jeho manželky, keď im oznamoval narodenie syna. Keď sa Manoach pýtal na jeho meno, anjel mu povedal: „**Prečo sa pýtaš na moje meno, keď je ono predivné.**“ (Sd 13,18). Keď Izaiáš predpovedá narodenie Mesiáša, spomína to isté meno –

Predivný (Iz 9,6). Keď mu Manoach a jeho manželka priniesli obeť, vstúpil do plameňa obeti a vystúpil do neba, odkiaľ prišiel. To bol krásny predobraz Kristovho vtelenia a obeti, po ktorej sa vrátil do neba.

Ten istý anjel Hospodinov zničil Assýrsku armádu. To bola ukážka budúceho vyslobodenia Jeruzalema, keď budú Jeho nohy stáť na Olivovom vrchu (Za 14,1-4). Potom zničí toho bezbožníka bleskom svojej slávy.

Spomenieme tu ešte Dávida z 1Pa 21, 16: „**A Dávid pozdvihol svoje oči a videl anjela Hospodinovho, ktorý stál medzi zemou a nebom, a jeho vytasený meč v jeho ruke, vystreť na Jeruzalem. A Dávid padol i starší.**“ To je ten „**Anjel Hospodinov, ktorý vytrhuje.**“ (Ž 34,8).

Napokon vystupuje Pán Ježiš v knihe Zjavenia tiež pod menom Anjel. Týmto nám Svätý Duch pripomína, že je náš Pán Anjelom starej zmluvy, ktorý i v hneve pamätá na svoje milosrdenstvo a po skončení veku milosti nastolí vek kráľovstva. Vidíme Ho ako orodovníka za izraelských svätých, ktorí sú vo veľkom súžení. To bude koniec času pohanov a On zošle oheň súdu na zem (Zj 8,1-5).

Konečne Ho vidíme ako anjela, korunovaného dúhou, znakom zmluvy. Jeho tvár sa skveje ako slnko a nohy má ako ohnivé stĺpy. Stojí na mori aj na zemi. Dokonalý obraz nášho Pána, ktorý už skoro príde, aby prevzal moc nad zemou i nad morom. Toto všetko sme spomenuli, aby sme vyzdvihli rozdiel medzi anjelmi a anjelom Hospodinovým, ktorým je sám Pán.

Zotrvali na modlitbách

Úvahy o modlitbe.

Ján Siracký

Cestou životom, ročník 18., 25. 2. 1959

PROSIŤ A VERIŤ

„**V deň svojho súženia volám na Teba, lebo ma vyslychaš.**“ (Žalm 86,7)

Či len jednotlivca Boh vyslycha a vyslobodzuje? Nielen jednotlivca, ale celé rodiny, aj celý národ: „**A keď kričali vo svojom súžení na Hospodina, vytrhol ich z ich úzkosti**“ (Ž 107,6). Nezáleží na tom, či je to veľké alebo malé

súženie. Náš Pán a Boh má moc vytrhnúť nás z každého súženia. Na nás je, ako sa zachováme v tom súžení. Pán Ježiš povedal: „**Na svete budete mať súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet**“ (J 16,33). Keď On premohol svet, tak má aj moc vyslobodiť nás zo súženia. On sa modlil k svojmu Otcovi takto: „**Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale že by si ich zachoval od zlého**“ (J 17,15). Teda aj od toho súženia. A keď tých, ktorí boli v súžení pred nami, vypočul a vyslobodil, On zaiste vyslobodí aj nás, ak budeme prosiť a veriť.

„Ale toto je napísané nato, aby ste verili, že Ježiš je Kristus, Syn Boží, a aby ste veriac mali život v jeho mene.“ (J 20,31).

Srdečne pozývame k Božiemu slovu kázanému v nedeľu od 15,00 – 16,00 hod. a v stredu od 18,30 – 19,30 hod. v zborovom dome Kresťanského zboru v Bratislave na Tehelnej 22.

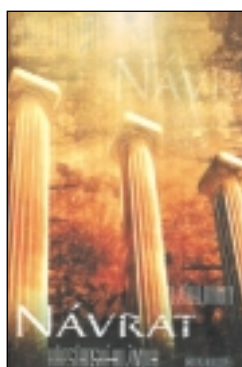
ODPORUČAME

Uvedené tituly, ako aj zoznam ďalšej literatúry je možné získať dopytom na email: literatura@kzbratislava.sk alebo na adrese redakcie Kresťan.

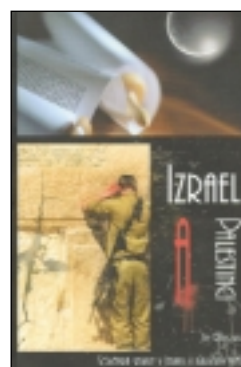
Svätá Biblia

Z pôvodných jazykov preložil Prof. Jozef Roháček

Návrat k základům křesťanského života

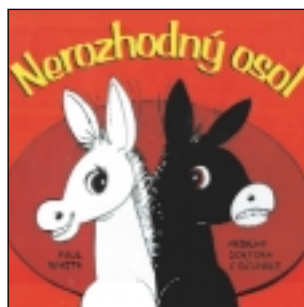
Ján Ostrolucký

Izrael a Palestinci

Ján Ostrolucký

Detská literatúra pre najmenších

Objednávky možno zasielať na email: literatura@kzbratislava.sk alebo adresu redakcie Kresťan. Archív časopisu KRESŤAN aj na www.kzbratislava.sk